

KOMMUNISTISK POLITIK

8 internationale fredsvagter er blevet udvist af Israel efter protester mod apartheid muren

Palæstina fredsvagter mod apartheid muren

Nr. 15

7. årg.

2003

**2. august -
15. august**

Støttepris 12 kr.

TEMA: KRIGENS LØGNE

- Historiens lange tråde s. 2 ● Krigen der ikke vil slippe os s. 3 ●
- Politiet kriminaliserer andengenerations indvandrere s. 4 ●
- SID: Nej til nedskæringer s. 8 ● Post Danmark løber fra løfte s. 9 ●
- Irak: US besættelse i problemer s. 10 ● Parat til forandring s. 11 ●
- Palæstina: Sommer mod apartheid muren s. 12 ●
- krigens og besættelsens løgne s. 15 ● Per Stig: Løgner og krigsforbryder s. 17 ●
- Sommerlejr 2003 s. 20 ● Debat s. 22 ● Angreb på satserne i støbeskeen s. 24

Tillæg: *FREMAD!*

Historiens lange tråde

KOMMUNISTISK POLITIK

Arbejderklassens teori, marxismen-leninismen, er et koncentrat af klassens og folkenes historiske erfaringer med revolution, opstand og krig. Og arbejderklassens parti – det kommunistiske – må til stadighed inddrage nye revolutionære erfaringer, lære af såvel det positive som det negative. Historien har lange tråde. Begivenheder og personer kan kaste lys eller skygge gennem årtier.

I år er det 50-året for Stalins død; det er 50-året for afslutningen på Korea-krigen (som ikke er slut). Den 11. september er det 30-året for USA's og generalernes fascistiske kup i Chile: lys og skygger frem til i dag.

I strøbutikker kan man købe T-shirts med Che. Han fås som gummisko og askebægre. Der tjenes penge på ungdommens desillusionering med den blinde, blodige og aggressive imperialism. Den bedste del af ungdommen drages mod revolutionen som vejen til at undslippe dens globale katastrofekurs. De unges 21. århundrede blev født med krig og aggression – og født til revolution.

Che Guevara symboliserer *viljen til revolution* – men hans revolutionære oprørsprojekt led nederlag, fordi det ikke var baseret på den videnskabelige socialisme. Che-dyrkelsen udtrykker ikke den sejrende revolution. Dobbelttydigheden gør martyren ufarlig.

Det er ikke Che, men marxismen-leninismen, der viser en farbar vej ud af imperialismens forbryderiske sump. Det er arbejderklassens samlede sum af stadig opdaterede kamperfaringer. Det døde og ubrugelige, det forkerte, vildsporene, falder bort, selvom fejl kan være sejlevede og nederlag kan blive gentaget, hvis arbejderklassens parti ikke drager rigtige konklusioner og ikke fastholder den revolutionære teori og dens levende sjæl.

Erklærede kommunister fra tre grupperinger – KP i D, DKP/ML og DKP – slås nu med historiens skygger i form af 'det antimonopolistiske demokrati', en strategi for såkaldt fredelig overgang til socialismen, som fik sin historiske dåb i Chile i 1973. Den havde lidt sit historiske nederlag allerede inden DKP programsatte den som 'den strategiske vej til socialismen i Danmark' i 1976. Her hed det: "*Når arbejderklassen og dens forbundsfæller gennem sin aktivitet erfarer, at de kan gøre sig til en selvstændig magt i samfundet, kan de også*

sætte indgribende samfundsændringer igennem. De kan tilkæmpe sig et antimonopolistisk demokrati, hvor folket har nye og udvidede demokratiske rettigheder og bruger dem til foranstaltninger, der bryder storkapitalens magt."

Disse sætninger er en klassisk formulering af et klassisk reformistisk svindelnummer: illusionen om at den kapitalistiske stat kan bruges til at overvinde kapitalismen, kan bruges mod kapitalismen selv. I Chile troede Allende at kernen i det borgerlige statsapparat: hæren og dens officerskorps ville være loyal mod en regering valgt ved et 'demokratisk valg'. Han tog fejl – og døde af det. Men illusionen er ikke død, selvom arbejderklassens teori (historien selv) har afsløret den.

'Udvidelse af demokratiet', 'strukturelle reformer': at ville bruge selve redskabet for borgerskabets (monopolernes) diktatur over arbejderklassen og folkene imod dette diktatur – det er *kernen i samtlige reformistiske og revisionistiske 'strategier'*, som binder arbejderklassen til borgerskabet og forhindrer den i at optræde som en selvstændig revolutionær politisk kraft: den 'fredelige vej til socialismen', som drukner klassen i blod.

Che og Allende var helte, martyrer i folkenes frihedskamp. Men de var også ofre for deres egne fejltagelser, i teori og praksis. De delte ikke helt de samme teorier, men led samme skæbne som ofre for imperialismen – som sidder stærkere i sadlen i dag end for 50 år siden, da Stalin døde. 'Det antimonopolistiske demokrati' og tilsvarende revisionistisk bras har forlænget monopolernes og deres stater livsfrist.

Socialisme uden at knuse det borgerlige statsapparat med magt? Imperialismen med den amerikanske i spidsen er tøjlesløs i sin aggressivitet. Den vil omstøde alle resultater af folkenes revolutionære kamp for at slavebinde dem for evigt. Og den kræver hævn for sine nederlag: Nu er Nordkorea i skudlinjen. Donald Rumsfeld har beordret Pentagon til at udarbejde en ny plan for aggression og krig mod den ikke besatte del af Korea. Ifølge talsmænd fra den amerikanske administration er det en plan, som 'udvisker skillelinjen mellem krig og fred'. Og som garanteret forbereder brug af de atomvåben, som MacArthur ønskede for mere end 50 år siden.

Redaktionen 28. juli 2003

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Mandag og torsdag 13 - 17
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 7. august 2003

Krigen der ikke vil slippe os

Irak-krigen vil ikke slippe os. Den fanger stadig en hel verdens opmærksomhed og vil ikke lade sig forvandle til en af de mange 'glemte krige', der kan foregå i årtier, som på det afrikanske kontinent, dårligt nok registreret, fordi de 'kun' går ud over uciviliserede fejlfarver. Man søger at forvandle Afghanistan-krigen til en sådan 'glemte krig' – selvom det er svært, fordi udenlandske besættelsestropper som i Irak er i skudlinjen hver eneste dag. Krigspropaganda er ikke bare løgne, som den massive og altomfattende, stadigt gentagne løgn om Iraks ikke-eksisterende masseødelæggelsesvåben, der på 45 minutter kunne sætte verden i brand. Det er også den massive fortielse. Afghanistan er igen verdens opiumsproducent nummer 1, et land i kaos og anarki, stykket op mellem amerikansk-bestukne krigsherrer. En gigantisk fiasko for de amerikanske krigsløfter: Nul demokrati. Nul bin Laden. Nul taknemmelig befolkning. Det skriver Murdoch-pressen eller de øvrige mediemogulers propagandaimperier ikke om.

Men Irak-krigen vil ikke gå væk. Kamphandlingerne fortsætter med betydelig intensitet som guerillakrig fra irakisk side. Amerikanerne og krigskoalitionen lider daglige tab. Større end de officielle tal siger. De amerikanske tabstal underdrives systematisk – bl.a. fordi de mange udenlandske statsborgere i den amerikanske hær ikke indgår. For den enkelte (især latinamerikanske) soldat er krigstjeneste den hurtigste genvej til amerikansk statsborgerskab. Men når de slås ihjel, bliver de ikke registreret som amerikanske dræbte. De bliver slet ikke registreret, ligesom de tusinder af dræbte irakere ikke bliver det. Døde irakere har besættelsesmagten ingen interesse i. Hverken soldater eller civile.

Da den amerikanske præsident løgnagtigt erklærede krigen for slut, lod han som om, der ikke var civile dræbte i Irak:

'I dag har vi større magtmidler til at befri en nation ved at knække et farligt og aggressivt regime', forkyndte den

amerikanske præsident: *'Med nye tak-tikker og præcisionsvåben kan vi opnå militære mål uden at bruge vold mod civile. Menneskelig snilde kan ikke hindre tragedier i krig, men det er et stort moralsk fremskridt, når de skyldige har langt mere at frygte af krigen end den uskyldige.'*

Den danske regering gør også dræbte civile irakere til enkeltstående tragiske undtagelser. Den har heller ikke brug for tal.

'Halvfems procent af krigsofrene er civile', sagde Geoff Davis fra universitetet i Natal i Sydafrika for nylig til *Christian Science Monitor*; *"og de fleste af dem dør som resultat af hung-*

KOMMENTAR

ersnød og sundhedsvæsenets sammenbrud, ikke i kamp'. Forskellige uafhængige beregninger sætter antallet af civile dræbte irakere til omkring 10.000 under kamphandlinger. Andre siger at antallet af civile dræbte alene i Bagdad under indtagelsen var 6000. Civile dør fortsat under kamphandlinger. Og mange, mange flere dør som følge af det herskende kaos, det forurenede vandforsyningssystem, diarré og kolera.

Jack Miles, en amerikansk rådgiver for tænketanken J. Paul Getty Trust, solid støtte til USAs politik, anslår – efter eget udsagn forsigtigt – antallet af dræbte irakere i Golfkrig 2 (soldater og civile) til 60.000. Det ville relativt set svare til, at der var dræbt 720.000 amerikanere. Med 24 millioner er

Iraks befolkning kun 1/12 af den amerikanske på 290 millioner.

Det såkaldte 'regeringsråd' af irakiske kollaboratørpolitikere, mestendels medbragte eksilirakere, som USA har indsat (og som FN nu har anerkendt som en slags irakisk repræsentation) indsamler heller ikke oplysninger om døde irakere – om soldater og civile dræbt i krigshandlinger og bombardementer, tusinder af børn som ofre for spredte sprængemner og klyngebomber, eller som følge af det krigsskabte kaos. Det siger alt om karakteren af denne lakajmekanisme, som USA nu under sine stadig større vanskeligheder skubber frem i forgrunden for at give den ulovlige krig og besættelse en slags legitimitet. Det er et marionetorgan, ført af den nuværende amerikanske statholder i Irak Paul Bremer, som trods dets påståede brede sammensætning kun støttes af et beskedent mindretal af den irakiske befolkning.

De amerikanske vanskeligheder 'efter krigens afslutning' fremgår også af USA's forsøg på at inddrage flere stater med deres soldater i besættelseskoalitionen (som i Afghanistan). Japan og en række andre lande deltager nu i besættelsen. Lande som Frankrig, Tyskland og Indien har sagt nej.

USA er pludselig blevet stærkt interesseret i at FN skal 'spille en større rolle i opbygningen af Det Ny Irak'. Også det er et symptom på, at amerikanerne har store problemer, presset af fortsat guerilla-krig (ikke bare fra Saddam-støtter), af en stærk international fordømmelse af krigen og besættelsen, af hele spindet af løgne, som nu pilles fra hinanden, én efter én.

Amerikanerne kan fremvise nok så mange storslåede militære sejre, eller fotos af Saddam Husseins dræbte sønner (som blev likvideret under et større shoot-out at high noon - USA ønsker ikke en juridisk proces mod Saddam-klanen): Det irakiske mareridt forsvinder ikke. Ikke før USA og krigskoalitionen (i eller uden FN-dragt) forsvinder.

Politiet kriminaliserer andengenerations-indvandrere

Af Kaj Rudi Rasmussen

Ny rapport dokumenterer, at politiet opfatter alle "sydlandsk udseende" unge som potentielt kriminelle og derfor udøver omfattende chikane mod dem.

Center for Ungdomsforskning offentliggjorde 3. juni en rapport om relationerne mellem unge andengenerations-indvandrere og politiet. Projektet baserer sig på tre måneders feltarbejde fra oktober til december 2002 i Karlebo Kommune. Feltarbejdet har bestået af deltagelse, observation og interview. Karlebo Kommune er en mindre kommune med cirka 20.000 indbyggere, hvoraf omkring 17 % er indvandrere eller efterkommere af indvandrere. I kommunen bor der lidt over 500 personer tilhørende projektets ene målgruppe, det vil sige unge i alderen 15-25 år med anden etnisk baggrund end dansk. Heraf er cirka halvdelen mænd.

Et gennemgående træk ved forholdet mellem de unge fra de etniske minoriteter og politiet er, at de jævnligt træffer hinanden. Flere forhold forstærker dette, idet mange unge mænd fra etniske minoriteter i kraft af deres klasse, sociale tilhørsforhold og bopæl i socialt belastede områder tilhører en gruppe, der traditionelt har politiets bevågenhed. Endvidere matcher de etnisk, alders- og kønsmæssigt flere af politiets erfaringsbaserede forestillinger om, hvem der kan være kriminelle.

I det følgende vil jeg give en sammenfatning af nogen af rapportens omtaler af konfliktforløb mellem andengenerations-indvandrere og politiet.

Hvordan unge bliver smidt ud af centeret pga. udansk opførsel

Unge af anden etnisk baggrund end

dansk mødes i centeret, hvor de taler højt og diskuterer. En borger anmelder slagsmål i centeret. Politiet ankommer og opfører sig provokerende. De unge bliver forvist fra området på grund af "dårlig" opførsel. De unge stiller spørgsmålstejn ved politiets opførsel. De unge og politiet har sjældent samme opfattelse af, hvad god opførsel er.

Politivedtægten er en ordensforskrift, der indeholder restriktioner vedrørende opførsel i det offentlige rum. Den forholder sig til så forskellige forseelser som gadeuorden, voldelig optræden, ophold på isen (når der er forbud) og for eksempel opsætning af plakater. Overtrædelser kan straffes med bøde.

"... hvor er det, de vil have, at vi skal gå hen? Vi bor her jo"

Ung (22 år): Nogle gange, når jeg møder mine venner nede ved centeret, du ved, og de står og hygger, så tænker jeg: "Hold kæft, hvor de larmer". Så kan jeg da godt se, at de er meget støjende, men så når jeg slutter mig til dem, så bliver jeg en del af det, og så kan jeg ikke høre det mere, altså at vi larmer. Så sker det, at der er en eller anden gammel dame, der ringer efter politiet, det kan ikke være rigtigt. Og hvor er det, de vil have, at vi skal gå hen? Vi bor her jo.

Politiet er naturligvis nødt til at reagere på disse henvendelser, også fordi der er stigende politiske krav om, at politiet skal være synlige i gadebilledet, men det er ikke altid klart, om der er tale om kriminel eller blot "udansk" adfærd. Betjentenes handlinger afspejler en generel tendens i politiet til ikke kun at regulere ulovlig adfærd, men også uacceptabel adfærd. Det er politiets opfattelse, at grupperne udgør en trussel mod de gængse samfundsnormer, samt hvad der i almindelighed

anses for god og respektabel opførsel.

Ung (16 år): Hvad er folk bange for? Vi er jo bare en flok 15-16-årige drenge! Og så turde de ikke gå forbi, og nogle spurgte os endda, om vi ville slå dem, hvis de gik forbi – det er virkelig mærkeligt.

Gennem de senere år har vi i Danmark været vidne til talrige tilspidsede situationer og konflikter mellem unge danskere med anden etnisk baggrund og politiet. Faren er, at de unge oplever de samfundsmæssige institutioner og myndigheder som en samlet og uigennemtrængelig og fjendtligt indstillet stopklods. Deres kompetencer og opfattelse af sig selv udvikles gennem deres samlede interaktion med samfundet – det vil sige i uddannelses- og fritidsinstitutionerne såvel som i deres møde med sociale myndigheder og politi. I denne sammenhæng udgør mødet med politiet en overordentlig væsentlig faktor.

De unge kan godt acceptere en bøde

De unges opfattelse af politiets manglende upartiskhed er en yderligere årsag til, at mødet udvikler sig til konflikt. En bøde ville være en anerkendelse af en lovovertrædelse, mens en anvisning er udtryk for politiets subjektive vurdering af de unges opførsel. De unge oplever denne vurdering som chikane og som udtryk for, at politiet blot er irriterede over at unge fra etniske minoriteter ofte har tilhørsforhold til bestemte steder og områder. De unge, som opholder sig meget "på gaden", forstår ikke politiets indblanding og opfatter den som etnisk begrundet chikane.

Vi holder øje med jer

Politiet stopper en bil med de unge; for de unge virker det ubegrundet. Politiet beder alle unge i bilen om at identificere

re sig. Én af de unge forhaler identifikationen og trues med at komme med på stationen. De unges venner blander sig.

Politiet kan til enhver tid stoppe et hvert køretøj under henvisning til færdselsloven.

Politiet har lovhjemmel til at kræve identifikation – også uden nærmere forklaring.

“Så stod vi der på rad og række op ad en mur, mand, med bilerne pegende ind mod os, hundene var ude, udrykning på. Som om vi var kriminelle...”

I eksemplet stoppes bilen, fordi de unge (ligner) det stereotype billede af en kriminel, og hverken fordi bilisten er kendt af politiet, eller fordi der er konkret mistanke om, at der er begået noget ulovligt. Dette sker ifølge politiet under henvisning til at ”der kunne være sket noget kriminelt i nærheden”, eller at de unge måske står opført i Kriminalregisteret. For de unge med anden etnisk baggrund opleves det i første omgang irriterende at blive stoppet. Det er ofte tidskrævende og kan – særligt om aftenen – ske op til gentagne gange. Muligvis er de unge på vej til en aftale, men de må hele tiden lægge en tidsbuffer ind, der hedder ”hvis vi bliver stoppet af politiet”. I anden omgang bliver de unge stødt over det de oplever som politiets konsekvente antagelse om, at de er kriminelle. Kun undtagelsesvis angiver politiet en grund, når de beder de unge om at udlevere deres identifikationspapirer. Ydermere bedes de øvrige passagerer ofte også om at udlevere deres papirer, hvilket kun yderst sjældent sker når andre borgere bliver standset. Politiet informerer sjældent etniske unge om årsagerne til, at de bliver stoppet og bedt om at vise identifikation.

En undersøgelse fra 1999 viser, at ud af 37 politiindsatser, hvor den mistænkte var indvandrer, var ingen af dem gået så konfliktskyldt, som

politiet mente, at det ”typisk” burde gå.

Andengenerationsindvandrere bliver udsat for den samme behandling med hensyn til identifikationskrav som rockere og andre for politiet mistænkelige typer.

Besøg på computercafé fører til offentlig ydmygelse og kriminalisering

Et besøg på en computercafé fører til en offentlig ydmygelse og kriminalisering. De unges opførsel provokerer eller skræmmer medarbejderen i computercaféen, som tilkalder politiet. Politiet ankommer med forventninger om urolige ballademagere og møder talstærkt op til computercaféen med udrykning på patruljebilerne. De unge bliver usamarbejdsvillige og prøver at latterliggøre politiet. Politiet stiller de unge op på række.

Ung (22 år): Så stod vi der på rad og række op ad en mur, mand, med bilerne pegende ind mod os, hundene var ude, udrykning på. Som om vi var kriminelle, og alle folk der gik forbi gloede bare på os – virkelig som om vi var kriminelle!

Politiet lyver for at retfærdiggøre sine handlinger

Efter den ovenstående episode var betjentene nødt til at overdrive truslen for at retfærdiggøre sig. (Min kommentar). De beskrev bagefter, at de så 15-20 unge samlet omkring dem, at de syntes, at de unge gik alt for tæt på, samt at de følte sig i fare for at blive overfaldet. I situationen stod der reelt fire af Amirs venner tæt på betjentene, samtidig med at der var omkring 10 ”tilskuere” hvoraf 4-5 af dem var drenge under 10 år – og én af de unge valgte endda ”at smutte” for ikke selv at blive indblandet.

Politiassistent: Der er en forstærkende effekt i hele den her problemstilling: ”Hov, vi må hellere passe på, vi må hellere sende en patrulje mere” ... ”hey, vi kigger også lige med, hvis nu der sker noget”. Det hele har en selvforstærkende spiral – det tror jeg på –

når jeg får en melding som vagthavende, der siger, at der er problemer med nogle 2.g’ere, så tænder der allerede nogle alarmklokker hos mig.

Når politiet er usikre på, hvad de unge kan finde på, gælder det for dem om at kunne kontrollere dem og være sikre på, at de står stille, hvor de er. Dette vil sige, at politiet enten lægger de unge ned, stiller dem op på række eller på anden måde pacificerer de unge. Det bliver dermed et spørgsmål for politiet om i disse anspændte møder at manifestere – fysisk og kontant – hvem der bestemmer.

Hvordan en anholdt mistænkt blev til fem anholdte og politivold, hvorfor en betjent vil trække sin pistol

Mistænkt anholdes i lokalområde af fire betjente – lillebror (15 år) blander sig. Politipatruljen tilkalder forstærkning, og der strømmer flere og flere politibiler til stedet med fuld udrykning. Efter ganske kort tid er der over 10 politibiler og over 50 betjente, hvoraf de fleste har samlet sig i en stor gruppe på en parkeringsplads. Det er fra denne samlede flok af betjente, de næste episoder udspringer. Faderen provokeres af folk fra hundepatruljen, og datterens mand overfaldes af politiet og arresteres, Tom, etnisk dansk kammerat, overfuser politiet og bliver arresteret.

Hundepatruljer bliver ofte sendt ud til uroligheder og optøjer. Det er en specialenhed inden for politiet, der ofte bliver indsat i ”yderste nødstilfælde”, når tingene spidser til, og de har derfor en anden måde at reagere på end for eksempel nærbetjente. For de unge fremstår politiet som én enhed. Gruppen af unge i undersøgelsen var for eksempel overbeviste om, at en lille gruppe af kronragede politibetjente i en nærliggende politikreds var, hvad de kaldte ”nazi-sympatisører”, heriblandt de fire betjente, der skubbede rundt med familien.

En af de unge fra området fortalte efter den voldsomme episode, at den slags store politiaktioner havde været dagligdag på et tidspunkt, og at tingene altid gik over gevind. Og at de unge

altid tog hævn om aftenen og natten ved at smadre ruder, sparke døre i stykker og udøve generel hærværk. En uge efter denne aktion blev der øvet omfattende hærværk mod en af nærpoliitiets biler.

Politiassistent: Problemet er, at de hænger sammen i de her grupper. Det er, ligesom om de skal forsvare hinanden. Så når vi for eksempel tager kontakt til én og vi vil anholde ham, føler de andre det ligesom en pligt for dem, at de skal svine os til, for at de skal vise sig over for ham, der bliver anholdt, at de støtter ham.

Ældre betjent: Jeg ved nu, at [den yngre betjent], ja, han sagde bagefter... han har ikke prøvet sådan noget før. Han er rimelig ny i tjenesten, han har ikke prøvet det der før, og han sagde bagefter, at han havde været ved at trække sin pistol. Han var så skidebange, så han var ved at trække sin pistol og skyde. Bare op i luften, bare gøre et eller andet.

I politifolkenes bevidsthed er det altså faren for at blive overfaldet, der er altafgørende. Denne "frygt" bliver særlig interessant set i lyset af, hvordan de unge selv taler om politiet, og hvor deres grænse går i forhold til opførsel over for betjentene. De etnisk afvigende unge i undersøgelsen understreger vigtigheden af aldrig at udøve vold mod politiet. En af de unge fortæller:

Ung (16 år): Det dumme, man kan gøre, det er at slå på en politimand, det kommer der ikke noget godt ud af.

Politikulturen er præget af en særlig missionsfølelse. Betjentene ser sig selv som samfundets "helte" eller beskyttere. Sammen med kravene til øget effektivitet og målbarhed betyder dette, at politiet ofte målretter indsatsen specielt mod etnisk afvigende unge.

I rapporten konkluderes det, at politiet for mange minoritetsunge symboliserer en del af det danske samfund, som de på grund af deres etniske baggrund er afskåret fra. "Det at være ung med anden etnisk baggrund handler ofte om at definere sig i modsætning til politiet". Dette hænger især sammen med en opfattelse af, at politiet repræsenterer danskheden og alt det, de unge i mange

sammenhænge ikke er en del af. De etnisk afvigende unge i både den tidligere og denne undersøgelse oplever, at politiet består af danskere, er til for danskere, og at de misbruger deres magt til at genere 'udlændinge'.

Det er iøjnefaldende, at etnisk afvigende unge, hvis hverdag på linje med andre almindelige unge mennesker består af blandt andet skolegang og fritidsliv, forventer at blive stoppet af politiet. I den sammenhæng kan man tendentielt tale om, at der sker en utilsigtet kriminalisering af de unge fra etniske minoriteter, som ikke er kriminelle.

Ung (17 år): Jeg er blevet frikendt for alt det, de har taget mig for [...] Min straffeattest er helt ren, og det er meget... chokerende at høre på... at tænke over, at når jeg har været på politistationen så mange gange, hvor de ikke kan tage mig for noget, fordi jeg ikke har gjort noget, og min straffeattest er helt ren [...]

I forlængelse af sådanne erfaringer har gruppen af minoritetsunge generelt en gennemgribende mistillid til politiets upartiskhed. Der hersker en udbredt opfattelse af, at de under ingen omstændigheder får eller vil få en fair og lige behandling sammenlignet med andre unge.

Er indvandrere virkelig mere kriminelle?

De unge i undersøgelsen havde alle oplevelser med politiet fra almindelig omgang i nørørådet over kropsvisiteringer til anholdelser og sigtelser. I modsætning til gældende opfattelse var det var meget få af de unge, som kunne betegnes som kriminelle. Undersøgelsen viser altså, at det er en lille 'hård kerne' af de unge, der laver størstedelen af kriminaliteten, samt at størstedelen af de unge havde en ren straffeattest.

Kigger man på kriminalitetsstatistikkerne, tegner der sig imidlertid et lidt mere nuanceret billede. *De mandlige indvandreres og efterkommeres overrepræsentation med hensyn til kriminalitet*. Rapporten viser, at når man sammenligner tilsvarende dårligt stillede unge danske mænd, er der en kriminalitetsoverhyppighed på 8 procent blandt personer med udenlandsk oprin-

delse. På den anden side påvises også, at socialt dårligere stillede oftere figurerer i kriminalitetsstatistikker, og at etniske minoriteter generelt er dårligere stillet som gruppe end danskere.

Jeg mener, at på baggrund af rapportens påvisning af, hvorledes politiet kriminaliserer indvandrerungdommen, at man med god ret kan stille spørgsmålstegn ved, om de 8 procents overkriminalitet ikke også reelt er for stort et tal.

De unges identitet og modstanden mod det omgivende samfund

De unge mødes på steder, hvor de kan være sig selv uden indblanding fra forældre eller andre, som for eksempel pædagoger. De unge i undersøgelsen havde en overgang deres egne klublokaler, hvor de i høj grad forfægtede deres ret til selvbestemmelse. Det var deres klub. De unge i undersøgelsen søger altså i høj grad et frihedsrum, hvor de kan være sig selv – en tendens, der understøttes af deres opfattelse af ikke at være velkomne mange andre steder, hvor de færdes. Dette frihedsrum finder de unge på gaden, i klubben, eller når de kører rundt i biler, og de reagerer derfor stærkt, når politiet "blander sig".

Kravene om effektivitet og målbarhed afstedkommer et særligt fokus på de mere actionprægede indsatseser som for eksempel overvågning af gruppen af etniske minoriteter.

For de unge i undersøgelsen gælder det, at mange af tilbuddene slet ikke eksisterer reelt – der er mange lukkede døre for unge med anden etnisk baggrund end dansk, og det skal disse unge finde sig til rette med.

Det, der karakteriserer de unge i undersøgelsen, er en samhørighed på trods. De unge finder sammen med andre i samme situation som dem, og disse vennegrupper bliver et sted, som de unge søger, og hvor de danner deres identitet som en modstand mod det omgivende samfund, der ikke vil kendes ved dem:

Der opstår en fornemmelse, idé, indstilling omkring at være imod alle de andre, fordi disse andre ikke vil have

noget med dem at gøre.

De samme temaer dukkede op blandt de unge i undersøgelsen, men opfattelsen af disse begreber var ikke udelukkende betinget af de unges kulturelle, religiøse og etniske baggrund. Der er snarere tale om en blandingskultur, hvor de unge skaber og gendanner idéer om ære, respekt og loyalitet i en vedvarende social proces, der påvirkes både af forældre, mode, hip-hopkultur og vennekreds.

De etnisk afvigende unge oplever ikke at være velkomne eller høre til i en række forskellige sammenhænge; særligt i kommunalt regi oplever de ofte at være uønskede. De er ofte udelukkede fra at bruge de almindelige fritidstilbud og ungdomsklubber i området, da sanktioner i form af karantæner og udelukkelse ofte rammer gruppen som helhed.

Oplevelsen af marginalisering øger faren for at disse unge, som i undersøgelsen, reagerer med vrede og frustration. Desuden står specielt de unge i mange sammenhænge over for oplevelsen af ikke at høre til eller blive respekteret, og de oplever, at deres kultur problematiseres i medierne, blandt mange politikere og i store dele af befolkningen, hvor de også ofte bliver sat i forbindelse med kriminalitet.

Da politiet for mange unge er identisk med Danmark som et sted, de aldrig kan få adgang til, bliver denne problemstilling særlig væsentlig. Når de ikke kan få den tilstrækkelige anerkendelse inden for systemet, søger de anerkendelse ved at være imod systemet – politiet og Danmark.

Det handler om retten til ordentlig behandling og retten til at opholde sig bestemte steder, det være sig i det offentlige rum eller i det, de unge kalder "deres center". I undersøgelsen fremgår det, at mange af politiets handlinger ses som overskridelser af disse rettigheder.

Andre gange – som i eksemplet med politimanden, der fik sin hund til at bide en ung og derefter forfulgte den unge i måneder, da den unge havde meldt ham – er der tale om overtrædelser af deres rettigheder.

Undersøgelsen viser yderligere, at de

Kriminelle eller kriminaliserede?

unge på grund af deres livsstil, tøjstil og opførsel ofte oplever at blive misforstået og tolket som truende. Den generelle "angst" for grupper af etnisk afvigende unge har en stærk påvirkning på disse unges selvopfattelse og opførsel i det offentlige rum. På den ene side kan den støjende adfærd blive en måde at gøre krav på et offentligt rum, som de ikke er sikre på, at de har ret til at være i, mens de på den anden side oplever at kunne gøre, hvad der passer dem. Resultatet er ofte, at der skabes en uoverkommelig distance mellem dem og omverdenen, som de heller ikke selv ønsker, endsigse forstår.

Unge med anden etnisk baggrund end dansk repræsenterer **mere** end sig selv. De er bærere af en form for "ydre solidaritetsfølelse", der spænder bredt over gruppen af etnisk afvigende unge generelt.

De unge er tilbøjelige til at føle sig ramt eller truffet, når nogen taler nedsettende om den eller de grupper, de identificerer sig med. Med andre ord kan man altså sige, at de unge i eksemplet på solidarisk vis forsvarer ikke kun deres venner, men også sig selv. På den måde bliver et angreb på en enkelt af de unge til et angreb på hele gruppen, i og med at de tilknytnings- og følelsesmæssigt er en del af en større gruppe.

Hvor ikke andet fremgår, har jeg brugt rapportens tekst ordret. Dog er tekstrammerne overvejende mine egne formuleringer, ligesom overskrifterne er mine.

Rapporten tager udgangspunkt i, at konflikterne mellem de såkaldt andengenerations-indvandrere og politiet dels kan klares de to grupper imellem, idet konflikterne bygger på misforståelser. Dels at de to grupper er ligestillede, hvad der naturligvis ikke er tilfældet. Rapporten tager således ikke højde for, at politiet handler som statsmagtens, regeringens og folketingets forlængede arm, da statsmagten i vores kapitalistiske Danmark igen er en forlænget arm for de store finans- og industrikoncerner, som har brug for racismen og fjendebilleder for at skabe splittelse i den danske arbejdende befolkning.

Netavisen
Kommunistisk Politik
 på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

- Vi siger nej til nedskæringer

For SiD Nordjylland er grænsen nået: Regeringens nedskæringer er katastrofale. Under parolen "Afsked med velfærden" afholdes protestdag den 9. august

Morten Nymann, faglig sekretær i SiD Løgstør, viser her materialet, der skal gøre protestdagen til en kraftig markering

Der skæres heftigt ned på Arbejdstilsynet. Kravet om sikkerhedsrepræsentanter gælder stadig færre virksomheder. Rygcentret i Farsø er i farezonen, og Arbejdsmedicinsk klinik i Aalborg er lukningstruet.

- *Samtlige beslutninger vil betyde dårligere arbejdsmiljø, og i den sidste ende kan det koste liv på arbejdspladserne, konstaterer Morten Nymann, faglig sekretær, SiD Løgstør.*

- *Vi mener, det er gået for vidt med regeringens besparelser på især arbejdsmiljøet, og det har stor betydning for medlemmerne, understreger*

Morten Nymann, som samtidigt anser regeringens skattestop for at forværre tingene yderligere.

Det er nemlig ikke kun den forebyggende indsats, der angribes:

- *Hvis skaden er sket, bliver folk også dårligere stillet, da sygehuse bliver lukket. Lukningen af eksempelvis Skagen sygehus betyder, at der bliver langt til behandlingstilbud i Nordjylland, hvor flere nordjyske byer også mister deres ambulancer. Også uddan-*

ningsområdet bliver der skåret på, så man kan godt sige, at vi føler, det hele bliver sparet væk.

Derfor har SiD Nordjylland blæst til protester. 10.000 pjecer og 600 plakater er ved at blive omdelt for at slå på tromme for at give fremmøde den 9. august, hvor fagforeninger er arrangører af en protestdag under parolen "Afsked med velfærden".

-gri

TIB takker nej til fusion

Gennem det seneste år har Træ-, Industri- & Byggeriarbejdernes forbund TIB ført forhandlinger om sammenlægning med SiD og KAD. Det ville i givet fald betyde Danmarks største fagforbund med omkring 440.000 medlemmer. Såfremt TIB fastholder deres afvisning af fusionen, rykker deres 68.000 medlemmer ikke ved det faktum. Uanset fusionens omfang er planerne, at den skal træde i kraft om halvandet år, 1. januar 2005.

Stemningen omkring sammenlægningen i de tre fagforbund har officielt været meget positiv, men TIB's hovedbestyrelse kuldkastede det gode humør, da den i starten af juli med to begrundelser takkede nej.

For det første henviser TIB til, at aftalen sikrer alle ansatte i de tre forbund mod afskedigelser i otte år. TIB peger på, at det derved bliver umuligt at gennemføre de nødvendige rationaliseringer, som skal sikre medlemmerne billigere kontingenter, hvilket er et hovedpunkt for TIB.

For det andet har TIB fået kolde fødder over for SiD's dominans i det nye forbund, hvor de mener, at SiD i sammenlægningsfasen har dokumenteret, at de ønsker at styre tingene lokalt og centralt. TIB peger på, at SiD mange lokale steder ikke har inviteret TIB og/eller KAD til diskussioner om den fremtidige faglige lokale struktur.

Der hersker ingen tvivl om, at begge TIB's begrundelser har hold i virkeligheden. Alt for mange fusioner skabes af forbundenes topledelse og sikrer først og fremmest deres interesser. Fusionsforhandlinger er voldsomt præget af, at de enkelte ansatte er sikret deres ansættelse og stillinger. Medlemmerne betaler for oprettelse af ligegyldige konsulentstillinger m.v. Murere, postbude, buschauffører og sømænd er blandt de mange i det sidste årti, som har mærket SiD-toppens dominans, hvor deres fag og branche er forsvundet i en kæmpe-mæssig SiD-overbygning.

Men SiD og KAD fisker fortsat i rørte vande for at få TIB med i den

endelige sammenslutning. TIB's kritik af en otte-årig jobgaranti, som ingen medlemmer har krav på endsige forstår rimeligheden af, tvinger dem også til et forsvar:

- *TIB's nej til en fusion er sket på et forkert grundlag. Overgangsordningen handler om noget helt andet end en garanti mod afskedigelser, lyder det entydigt fra SiD og KAD.*

Men TIB's formand, Arne Johansen, bygger sin bedømmelse på en række konkrete svar fra de to forbundsledere:

- *Jeg stillede en række konkrete spørgsmål, og de svar, jeg fik, gav mig en klar fornemmelse af, at det var sådan, man skulle tolke papiret. Det er konsekvensen, vi har forholdt os til, udtaler Arne Johansen.*

Det kan undre, hvorfor konsekvenserne af den otteårige overgangsordning først går op for TIB's forbundsledelse efter et helt års intensive sammenlægningsplaner, så de kommende måneder vil vise, hvorvidt TIB står fast.

-gri

Post Danmark løber fra løfte

I 2001 overbeviste Post Danmark 96 pct. af 12.000 tjenestemænd om fordelene i at overgå til almindelig overenskomstansættelse. Derved afskrev de sig forskellige fordele, som deres tjenestemandstatus berettigede dem til, bl.a. større sikkerhed i ansættelsen og bedre pension.

Post Danmark og de faglige organisationers ledere var enige om det givtige i at gøre de ansatte mere fleksible. Begge parter førte solide kampagner for at lokke tjenestemændene fra deres fordele. Et af lokkemidlerne bestod i løftet om medarbejderaktier.

Nu forsøger Post Danmark at erstatte medarbejderaktier med et incitamentsprogram, hvilket har bragt sindene i oprør hos de faglige ledere.

- Jeg er dybt uenig, og vi vil selvfølgelig fastholde, at medarbejderne skal tilbydes aktier, som det blev aftalt, siger Jens Bendtsen, forretningsfører i SiD for 19.000 postarbejdere.

Mens det er en kendsgerning, at Post Danmark forsøger at løbe fra deres løfte, så er det mere usikkert, hvor mange ansatte der brændende ønsker sig en medarbejderaktieordning, men for de faglige ledere er der minimum en stor prestige på spil.

-gri

Chaufførflugt i Hovedstadsområdet

- Køreplanerne er for stramme, og bussernes vedligeholdelse er for ringe, mener buschaufførerne i Storkøbenhavn.

Chaufførernes Fagforening i København (CFK) frygter, at chauffører vil flygte fra deres job i endnu større udstrækning end hidtil, og det er ellers voldsomt nok. På to år (1999-2001) forlod 3.500 chauffører deres plads bag rattet. CFK kender også vejen til at løse op for flugten:

- Det kræver penge at indarbejde et godt arbejdsmiljø, og dem har busselskaberne ingen af, mener Poul Johansen, faglig sekretær i CFK, som næppe kan være i tvivl om, at selskaberne høster den nødvendige profit for busdriften. Han mener, at skurken ligger "begravet" et helt andet sted:

- Hovedstadens Udviklings Råd skal i højere grad sikre sig, at busselskaberne lægger vægt på arbejdsforholdene, i stedet for at presse dem til at give de lavest mulige bud.

Poul Johansen har fat i en lang ende. HUR har i årevis udsultet den offentlige service på snart sagt alle planer - inklusive den offentlige transport til fordel for privatbilismen. HUR har imidlertid ikke planer om at efterkomme CFK's ønsker, understreger formanden for HUR's trafikudvalg, Bent Larsen (V):

- Vi bliver nødt til at sikre os, at vi får mest busdrift for pengene.

På sigt kan det være, at HUR, Arriva og andre selskaber får flugten at mærke, eller at driften direkte stopper i form af arbejdsnedlæggelser, hvis ingen af parterne tager højde for den gryende utilfredshed. Selskaberne har i hvert fald deres egne interesser i at undgå chaufførflugten, da det koster 20.000 kr. at oplære en ny chauffør, men på den anden side har ansatte af den britiske transportgigant, Arriva, tidligere oplevet dette selskabs kynisme. Det kan en række vestjyske ansatte i togdriften snakke med om.

-gri

Vrede SiD-afdelinger

SiD-afdelingerne i Aalborg har pr. 1. oktober opsagt en aftale med Aalborg kommune om aktivering af deres arbejdsløse medlemmer. De lokale SiD-afdelinger har i årevis samarbejdet med kommunen for at undgå misbruget af udstødte, men samarbejdet har knirket gennem længere tid. Det var et jobtræningsprojekt med små tyve kontanthjælpsmodtagere, der pakker legetøj for en fabrik i Hobro og aflønnes med kontanthjælp, hvilket ligger langt under den overenskomstmæssige løn, som afdelingerne kræver, der fik bægret til at flyde over.

Drastisk stigning af udstødte

32 pct. flere dagpengemodtagere blev stødt over på kontanthjælp i 2002 i forhold til året før. Det skyldes dels krisen og dels den voldsomme reduktion af dagpengeperioden fra syv til fire år, som Nyrup-regeringen gennemførte.

I alt mistede 2.091 retten til dagpenge i år 2002, mens det tilsvarende tal for 2001 var på 1.586.

5.000 flere førtidspensionister på et kvartal

På trods af regeringens førtidspensionsreform, der trådte i kraft 1. januar '03, skabtes der i 4. kvartal 2002 en rekord med 5.000 flere tilkendelser af førtidspensioner. Den ny lov dikterer kommunerne at gøre alt for at holde ansøgere til førtidspension på arbejdsmarkedet. Dansk Arbejdsgiverforening er utilfreds med kommunernes manglende ihærdighed, da de kendte lovens bogstav, lang tid før den trådte i kraft. Kommunerne har imidlertid altid modarbejdet tilkendte førtidspensioner, da de skal betale af egen kasse.

Billige østhåndværkere

EU-udvidelsen vil trykke lønnen voldsomt på det danske arbejdsmarked. Det lægger Dansk Byggeri ikke skjul på: *- Hvis østeuropæerne vil arbejde for 94-95 kr. i timen, hvorfor skulle en arbejdsgiver så ikke antage dem?* udtaler administrerende direktør Jens Klarskov.

Irak: Den amerikanske besættelsesmagt i vanskeligheder

Interview med Abdel Jabbaar al-Kubeisi, formand for Iraks Patriotiske Alliance

Abdel Jabbaar al-Kubeisi

Spørgsmål: *Hvad står Iraks Patriotiske Alliance' for?*

Svar: Iraks Patriotiske Alliance var den ægte opposition til Saddam Husseins regime. I kampen mod diktaturet mistede vi tusindvis af vore kampfæller. Oprindeligt dannede vi en alliance med andre kræfter imod diktaturet, herunder de to kurdiske partier under ledelse af Barzani (Kurdistan Demokratiske Parti, KDP, o.a.) og Talabani (Kurdistan Patriotiske Union, PUK, o.a.). Men da disse partier i den første krig mod Irak (1991, o.a.) støttede amerikanerne, forlod vi alliancen og dannede en ny patriotisk bevægelse. I 1992 besluttede vi os til at indstille kampen, idet det kun var USA, som havde profiteret af den. For os drejede det sig ikke om at tage hævn over Baath-partiet, men derimod om at etablere et demokrati beroende på folkelig deltagelse.

Spørgsmål: *USA har nu besejret Baath-partiet og den patriotiske del af oppositionen. Hvad mener De om det?*

Svar: Vi har en klar holdning i forhold til USA, idet vi altid har haft den mening, at et frit, demokratisk land bedre kan modstå imperialistisk aggression. Under etpartisystemets betingelser var store dele af befolkningen ikke rede til at deltage i kampen.

Spørgsmål: *Forklarer dette Bagdads hurtige fald?*

Svar: En grund var det massive bombardement. 17.000 tons bomber blev kastet ned over byen og størstedelen over civile områder. Bombardementerne smadrede alt; kommunikation, vandforsyning, elektricitet, sygehuse osv. Mere end 6000 civile blev dræbt. En yderligere grund var, at mange højtstående militære ledere lod sig købe af amerikanerne, herunder tre befalingsmænd i Den Republikanske Garde. Visse afdelinger af hæren blev gennem falske ordrer lokket i fælder, hvorefter de blev slagtet af amerikanerne. Således blev størstedelen af Bagdads forsvar revet op, allerede før USA indtog byen. Men næsten vigtigere er, at etpartistyrer ikke var i stand til at mobilisere den folkelige modstand. Alle irakere, som stod uden for Baath-partiet, og som i 35 år var blevet holdt ude af det politiske liv, var ikke klar til at yde modstand.

Spørgsmål: *Hvordan viser den amerikanske form for demokratisering sig?*

Svar: De amerikanske tropper er brutale besættere. Efter israelsk forbillede sprænger de huse i luften, hvor de formoder, at der findes modstandsfolk. På denne måde er tusindvis af boliger ble-

vet ødelagt. Med påstanden om, at pengene er fra Saddam, plyndrer de bankerne i hele landsbyer. Et andet eksempel er Mohammad al-Zubaidi, selvudråbt guvernør i Bagdad. Medlemmer af hans narkomafia sørger for, at amerikanske soldater får adgang til forældreløse børn, som herefter misbruges seksuelt.

Spørgsmål: *Hvem er de kræfter, der gør modstand?*

Svar: Modstanden føres af tre grupper. Den første gruppe er Saddam Hussein og hans tilhængere. Denne gruppe opererer særligt i Bagdad og Tikrit (Saddam Husseins fødeby, o.a.). Den anden gruppe består af baathister og folk fra hæren, der har brudt med Saddam. De agerer også en gang imellem i Sydirak. Den tredje gruppe bliver kaldt "Moskeernes Unge", og det er religiøst indstillede mennesker, der imidlertid ikke tilhører noget islamisk parti. Denne tredje gruppe får våben fra den anden gruppe. Der foregår bestræbelser på at danne en fælles "modstands- og befrielsesfront". Derudover forsøges det at mobilisere en civil modstand. Blandt kurderne findes der en meget velorganiseret islamisk front under jorden, og denne har endnu ikke optaget kampen. Dens deltagelse i den samlede irakiske modstand kunne være yderst vigtig. Vi håber på en snarlig dannelse

Irakere demonstrerer foran amerikanske besættelses tropper 7. juli

af en bred modstandsfront bestående af baathister, kommunister, der har vendt sig imod deres forræderiske ledere², islamister og sekulære demokrater.

Spørgsmål: *Forventer De en kamp med mange tab?*

Svar: Med den voksende modstand bliver besættelsesregimet hele tiden mere og mere brutalt. Sanktionerne mod Irak har kostet to mio. mennesker livet. Prisen for at smide amerikanerne ud vil ikke blive mindre. Selvom hvert menneskeliv er kostbart, vil denne krig måske vare op til ti år. Men vi vil vinde den.

Oversat af Michael Jensen, Ny Morgen, fra "US-Besatzer in Bedrängnis: Wer leistet Widerstand im Irak?", Junge Welt, 22. Juli 2003.

Noter:

1. Iraks Patriotiske Alliance (Tahaluf al-Watani al-Iraqi), som stiftedes i 1992, består af følgende: Oppositionsfløjen i Det Arabiske Socialistiske Baath Parti (Saddam Husseins parti), Socialistisk Enhedsparti, Arabisk Arbejderparti, Den Arabiske Socialistiske Bevægelse, Iraks Nationale Demokratiske Kommunistiske Bevægelse (patriotisk strømning i Iraks Kommunistiske Parti, ledes af Ahmed Karim), Kurdistans Islamiske Hær, Kurdistans Fredsparti, Miljøpartiet, Partiet for Retfærdighed og Reform, Bevægelsen for Fornyelse af Civilsamfundet, Iraks Beduinråd og uafhængige politiske og intellektuelle personligheder (o.a.).

2. Iraks Kommunistiske Parti (ICP), som før den illegale aggression mod Irak sagde "Nej til krig! Nej til diktatur!" og erklærede, at det var imod såvel Saddam Husseins styre som USA, er nu i form af sin formand, Hamid Moussa, repræsenteret i det amerikansk udpegede regeringsråd, der dannedes den 13. juli, og som består af 25 irakere, hvoraf størstedelen er eksilirakere med langvarige og velkendte forbindelser til USA. I rådet, hvis første handling var at erklære den 9. april, dagen for de amerikanske troppers indtog i Bagdad, for national helligdag, har USA vetoret i alle spørgsmål. Efter "krigens afslutning" har ICP således kastet den sidste maske og samarbejder nu åbent med USA og den besættelsesmagt, som amerikanerne leder (o.a.).

Parat til forandring

Arbejdsløs på femte måned. Netop rundet de halvtreds er udsigterne til et nyt arbejde ikke særlig lyse. Krisen kradser. Der er netop i dette forår år 2003 sat rekord i massefyringer. Året forinden rummede en anden uhyggelig rekord: Antallet af dagpengemodtagere, der blev skubbet ud og overført til kontanthjælp, steg med 32 pct. i forhold til året før.

Nu er jeg gennem mange teamseminarer på min tidligere arbejdsplads blevet belært om, at man skal se på de lyse sider. Jeg skal sent glemme et seminar, der skulle gøre os "forandringsparate". Det blev afholdt lige efter, at ledelsen havde offentliggjort deres planer om at ville outsource størsteparten af virksomheden. Vi skulle lære at være optimister:

- Hvis du sidder med en halv flaske rødvin tilbage en lørdag aften, tænker du så: Øv, det er surt, der kun er en halv flaske tilbage, eller glæder du dig over, at der stadig er en halv flaske tilbage, docerede konsulenten.

- Det kommer sgu da an på, hvor tørstig man er, replicerede Jan fra mit team. En højst uvelkommen kommentar.

Jeg og en anden arbejdskammerat, Kenneth, havnede senere i gruppe med en ledelsesrepræsentant samt en pige fra det interne postsystem. Kenneth bragte den ømtålelige outsourcing på banen:

- Hvis vi skal være så positive over for al forandring, er der så ikke nogen, der kan forklare mig det positive i at blive fyret på grund af outsourcing? spurgte Kenneth oprigtigt.

Der blev først helt stille. Så brød ledelsesrepræsentanten lydturen:

- Det er jo også en udfordring at søge nyt arbejde. Det giver mulighed for anden uddannelse, og ethvert nyt job giver nyt lys over tilværelsen.

Postpigen nikkede begejstret. Kenneth og jeg kiggede forbløffet på hinanden og tog diskussionen op. Gruppen nåede aldrig at besvare så meget som ét af de spørgsmål, der var opgaven.

Nu hørte Jan, Kenneth og jeg selv ikke til det team, der blev hurtigst

nedslidt af arbejde, men vi snakkede tit om det lyksalige i at kunne stå af ræset et par måneder. Det fik jeg så chancen til i slutningen af februar. Når jeg kigger tilbage, spørger jeg mig selv: Hva' fa'en er tiden gået med?

Joeh, jeg har haft mulighed for at deltage i de mange antikrigsprotester og aktiviteter. Jeg er flyttet sammen med min kæreste, har indrettet lejlighed fra A til Z – og solgt den gamle. Jeg har passet mit politiske arbejde nødtørfigt, holdt ferie og "plejet" familie.

På sølle fem måneder er jeg havnet i en totalt anden hverdagsrytme. Længe oppe om natten, sent ud af sengen om formiddagen. Hverdage flyder over i weekender og vise versa. Når jeg går til bageren langt op ad formiddagen, tænker jeg på, hvad naboer og andre tænker om "den arbejdsløse".

Jeg har genkaldt scenen fra børneserien "Nanna", hvor Nannas arbejdsløse far skal melde datteren i skole. Skrankepaverne i skolen spørger faderen:

- Hvad laver de så?

- Jeg er arbejdsløs.

- Arbejdsløs hvad?

Faderen kigger undrende, inden han fremstammer:

- Arbejdsløs altmuligmand!

Ydmygelsen af de arbejdsløse har utallige former.

Jeg har ellers opfyldt alle mine forpligtelser: tilmeldt arbejdsformidling og a-kasse, udfyldt personligt elektronisk CV, deltaget i de nødvendige informationsmøder, hvor der er redet for mine rettigheder og særlig mine pligter. Jeg har – uden held – søgt arbejde. Medierne konfronterer mig jævnligt med, at incitamentet for de arbejdsløse til at få et arbejde er for lille.

Det har deres økonomiske vismænd nu fundet en løsning på: Dagpengesatserne skal skæres!

Jeg spørger: *Når dagpengesatserne reduceres, giver det så mig bedre mulighed for at få et job som kuffertslæber i Kastrup Lufthavn?*

Reno

Den danske fredsvagt Frederik Lind og syv andre udvist af Israel

Frederik Lind

Udvisningssagen mod otte internationale fredsvagter, heriblandt den 21-årige dansker Frederik Lind fra Vanløse i København, blev efter mere end en uges fængsling på politistationen i bosættelsen Ariel behandlet ved en distriktsdomstol i Tel Aviv den 17. juli.

Anklageren krævede øjeblikkelig udvisning af fredsvagterne med henvisning til, at de udgør en sikkerhedsrisiko for staten Israel, og at de havde opholdt sig på lukkede militære områder, da de blev anholdt.

Forsvaret anfægtede dette med henvisning til, at fredsvagterne inden deres tilbageholdelse igennem flere dage havde haft kontakt med militæret og ikke var blevet gjort bekendt med, at der var tale om et lukket område.

Militæret kan i henhold til egne regler til enhver tid erklære et område på Vestbredden eller Gaza for lukket og herefter arrestere tilstedeværende palæstinensere og internationale.

Samtidig har det israelske indenrigsministerium til enhver tid ret til at udvise uvedkommende fra landet. Fredsvagterne tabte sagen og blev udvist.

Dommen var ventet

Palæstina Fredsvagterne i Danmark var ikke forbavset over udfaldet.

- Det er helt tydeligt, at staten Israel i de besatte områder har noget at skjule for omverdenen. Det virker, som om de er imod, at internationale er til stede for at observere besættelsens konsekvenser for den palæstinensiske civilbe-

folkning, kommenterede David Skjær-Duving fra Palæstina Fredsvagter.

- Det er grotesk, at man i et land, som bryster sig af at være demokratisk, blander de politiske og de retslige instanser sammen ved at give Indenrigsministeriet disse beføjelser.

- Det virker også, som om staten Israel endnu ikke har forstået, at demokrati handler om åbenhed over for omverdenen og åbenhed og respekt for freds- og menneskerettighedsgruppens indsats.

Det er samtidig absurd, at de otte blev arresteret og bliver udvist for 'ulovligt' at opholde sig et sted, hvor de efter international lov gerne må være, og nu igen sidder fængslet i en israelsk bosættelse, der ifølge Internationale erklæringer er ULOVLIG! afslutter David Skjær-Duving.

Frederik Lind kom til Danmark i slutningen af juli. 2 af hans medfanger har valgt at blive i Israel, afventende en højesteretsbehandling af deres udvisningsdom. De er løsladt mod kaution og på betingelse af, at de holder sig væk fra de besatte områder på Vestbredden og i Gaza. Første retsmøde i Højesteret er berammet til den 3. oktober.

Frederik Lind har under sin fængsling mødt flere palæstinensiske tilbageholdte. Over 6.000 palæstinensere befinder sig i israelske fængsler.

- det mest belastende er at høre de palæstinensiske medfangers historier, har Frederik Lind udtalt til Ritzau. Vi bruger tiden på at tale med de palæstinensiske fanger, og det der påvirker os mest er deres desperate situation.

Danske fredsvagter er fortsat til stede i landsbyen Arrabony hvor Frederik Lind blev arresteret, og de internationale fredsvagters aktioner mod murbyggeriet er fortsat - også efter arrestationer og udvisninger.

De 8 udviste fredsvagter

Tobias Karlsson (Sverige), Tarek Loubani (Canada), Frederik Lind (Danmark), Bill Capowski (USA), Daniel Knutsson (Sverige), Thomas Pellas (Frankrig), Saul Reid (UK), Alex Perry (UK)

En sommer

Siden søndag den 6. juli har 15 internationale (heriblandt fem danskere) og lokale beboere sig i en fredsløjre ved Arrabony, en lille landsby uden for Jenin på Vestbredden.

Løjren er etableret på et område annekteret til opførelsen af det såkaldte 'sikkerhedsmur' i Palæstina bedre kendt som Apartheid-mur. Løjren er at forsinke murbyggeriet gennem en måned. Lignende lejre findes i tre andre byer på den samme del af Vestbredden. Arrabony er en landsby med 900 indbyggere. En tredjedel af landsbyen er inddraget til byggeriet.

Truet og tilbageholdt

De 15 fredsvagter og de lokale beboere fra siden etableringen af fredsløjren været udsat for trusler fra både det israelske militær, fra sikkerhedsstyrker og af entreprenørerne, som opfører muren, som de lokale beboere.

Sidste søndag blev løjren besøgt af en gruppe af bevæbnede vagter, som truede med at arrestere de stedelevende fredsvagter og beboere.

svarde, at de ikke ville gå tilbage til byen.

Palæstina: med protester mod Apartheid-muren

onale fredsvag-
beboere opholdt
palæstinensisk

akteret af israe-
erhedshegn', i
ren. Målet med
nem hele juli
yer i den nord-
n lille landsby
ndsbyens jord

Internationale fredsvagter fra en lang række forskellige lande har i sommer deltaget i aktionen 'Freedom Summer Palestine 2003' for at stoppe den ulovlige israelske adskillelsesmur, der bygges på palæstinensisk territorium. Ved to forskellige arrestationer blev otte internationale fredsvagter arresteret og tilbageholdt af israelsk grænsepolitiet og militær, blandt dem danskeren Frederik Lind. De blev senere udvist.

a Arrabony har
dsat for trusler
edsvagter ansat
amt af stedlige

f soldater og
restere alle til-
Fredsvagterne
de var invite-
e lokale lands-
beboere, og at

de derfor ikke anerkendte det israelske militærs autoritet i dette område.

Mandag den 7. juli kom soldaterne igen for at fotografere samtlige tilstedeværende fredsvagter og lokale palæstinensere.

Tirsdag ankom entreprenørerne tidligt om morgenen for sammen med svært bevæbnede vagter at begynde opmærkningen af murbyggeriet midt inde i fredslejren. De israelske vagter truede med at komme tilbage og ødelægge fredslejren.

Senere ankom ligeledes bevæbnede bosættere til lejren og truede fredsvagterne.

Vi var syv, som overnattede i lejren. Jeg tog til Jenin for at få mig et bad. Da vi senere ringede til de fire tilbageblevne ude i lejren, fortalte de, at de måtte afbryde samtalen, da grænsepolitiet ankom i jeeps og med en ambulance, fortæller en anden dansk fredsvagt Anders Aunstrup Pedersen fra Jenin.

- Lidt senere ringede vi op igen. De sagde ikke noget, men vi kunne høre tumult, og at fredsvagterne råbte, at de skulle hente deres ting, før samtalen igen blev afbrudt. Af de lokale beboere fik vi bekræftet vores bange anelser om, at de var tilbageholdt,

Fire fredsvagter, heriblandt danskeren Frederik Lind, blev arresteret.

Ifølge FN's vedtagelser og Geneve-konventionen er alle israelske bosættelser i de besatte områder på Vestbredden og i Gaza ulovlige.

Dramatiske anholdelser i Nablus

Ved en aktion i Nablus på Vestbredden torsdag den 10. juli blev seks internationale fredsvagter arresteret under dramatiske omstændigheder.

Gruppen havde flyttet to vejspæringer af jord i Nablus-ormådet og arbejdede på at fjerne den tredje, da israelske soldater pludselig kom kørende imod dem i høj hastighed i hærens jeeps. Soldaterne jagede en bulldozer, ført af en palæstinenser og med to internationale fredsvagter som passagerer, som havde deltaget i fjernelsen af vejspæringerne. Den beordredes til en nærliggende militærlejr. Internationale fredsvagter forsøgte at forhindre konfiskationen af bulldozeren ved at spærre vejen til militærbasen, mens andre søgte at ledsage chaufføren til fods til Nablus. På dette tidspunkt truede soldaterne med at skyde, hvis de fortsatte med at bevæge sig.

Efter en række forhandlinger endte situationen med arrestation af de seks fredsvagter samt af chaufføren og bulldozeren.

Protesterne stopper ikke

Senere forsøgte 40 palæstinensere og syv internationale fredsvagter i Deir Al Ghassoon at trænge gennem en åbning i muren for at komme til palæstinenserens jord på den anden side for at så afgrøder.

Fredsvagter fra International Solidarity Movement ved protesterne der førte til udvisningen af 8 fredsvagter

De israelske myndigheder har adskillige gange forsikret de palæstinensiske bønder, at de ville få mulighed for at få adgang til deres jord på den anden side af muren. Til trods herfor fik fire israelske grænsebetjente og 16 soldater presset gruppen tilbage gennem åbningen. Det er første gang, at en større gruppe bønder har forsøgt at komme frem til deres jord. Individuelle forsøg er tidligere blevet forhindret.

Lokal israelsk presse var inviteret til at overvære såningen, men blev forhindret i at komme gennem et israelsk checkpoint.

Deir Al Ghasoons beboere ejer 3.000 dunum (300 hektar) landbrugsjord på den anden side af muren, og over 500 beboere er afhængige af jorden for at kunne overleve. Landsbyen er kun en ud af mange, som på denne måde er afskåret adgang til jord og til vandbrønde.

De seks øvrige danske fredsvagter i Jenin deltog fredag den 11. juli sammen med lokale palæstinensere i en aktion, hvor de vil fjerne en såkaldt bosætterroadblock (vejblokade).

Vestbredden er gennemkrydset af bosætterveje, hvor kun biler med israelske nummerplader har ret til at køre. Disse veje forbinder de ulovlige* israelske bosættelser. Mange steder krydses bosættervejen af palæstinensiske veje, og her er der enten af det israelske militær bemandede checkpoints eller udlagt *roadblocks* i form af betonblokke eller jordvolde, som helt forhindrer palæstinenserne i at køre igennem. Checkpoints og roadblocks gør livet nærmest umuligt for palæstinenserne, specielt i landområderne, hvor adgangsvejene mellem landsbyerne er få.

Fredsvagter bliver angrebet af israelske soldater under en protest mod apartheid muren

Palæstinensisk dreng kaster sten mod israelere der bygger apartheid muren

Apartheid-muren

Israelerne – og dansk presse – kalder det konsekvent for et 'sikkerhedshegn', der skal beskytte israelere mod palæstinensiske 'terrorister'. I virkeligheden er der tale om en otte meter høj betonsmur, med udsigtstårne og brede sikkerhedszoner på begge sider af muren – og hvis opbygning de internationale fredsvagter, israelske fredsaktivister og udsatte palæstinensere aktionerer imod.

Muren konstrueres, så mange af de ulovlige bosættelser kommer til at ligge på den israelske side, hvilket betyder, at tusinder af palæstinensere bliver afskåret fra deres landbrugsjord og dermed mister deres overlevelsesmuligheder.

Andre steder afskærer muren palæstinensere fra at komme til de palæstinensiske byer på Vestbredden, da de nu skal leve på den israelske side. Byen Qalqilia i den nordlige del af Vestbredden bliver f.eks. helt indrammet af muren, med kun en enkelt adgangsvej skarpt bevogtet af det israelske militær.

Den ulovlige opførelse af muren er ikke en nedfældet del af det såkaldte fredsinitiativ 'The Road Map'. Men muren har omverdenens opmærksomhed. Selv den amerikanske sikkerhedsrådgiver Condoleeza Rice følte sig under sit ophold i Israel for nylig presset af den åbenbare forbrydelse, som muren er, til at bede Sharon om at overveje opførelsen, da den af mange opfat-

tes som et israelsk forsøg på at skabe en ny grænsedragning langt inde på Vestbredden. Det blev pure afvist. Inddragelse af palæstinensisk jord og opførelsen af muren fortsætter uanset 'fredsinitiativet'. Opførelsen af muren er et klart symbolsk tegn på, at der er endog meget langt til en reel fredsproces.

Det har vakt forargelse over hele verden, at Israel fastholder opførelsen af muren.

Når Ariel Sharon i forbindelse med "The Road Map" snakker om 'ulovlige bosættelser', mener han kun udposter, som endnu ikke er godkendt af de israelske myndigheder og derfor er ulovlige ifølge israelsk lovgivning.

Således som murens første 160 km opføres, inddrager den 10% af Vestbredden, og ud fra de annekteringer, de israelske myndigheder foretager for den fremtidige opførelse, bliver inddragelsen endnu større. Den israelske fredsbevægelse har ud fra disse annekteringer produceret et kort, som viser, at israelernes plan er at inddæmme palæstinenserne på Vestbredden i tre selvstændige kantoner. Formålet er at fastholde og beskytte de over 200 ulovlige israelske bosættelser.

*Af Palæstina Fredsvagter
Bearbejdet af Kommunistisk Politik*

Krigens og besættelsens løgne

Bush løj, da han satte Irak-krigen i gang, og han løj, da han sagde den var slut. Det gjorde Fogh og Co. også – og det bliver de ved med. Gamle og nye kolonikrige har altid været indsvøbt i løgne.

Men den parlamentariske opposition – i udlandet såvel som socialdemokraterne i Danmark – har heller ikke rene hænder.

Socialdemokraterne stemte for danske besættelsestropper.

Kvindelig amerikansk soldat kropsvisiterer studine - Bagdad Universitet

Det danske folketing gik på sommerferie efter veludført dåd i sæsonen 2002-2003. Ikke mindst efter at det sendte Danmark ud i en ulovlig krig mod Irak den 20. marts, baseret på et spind af løgne.

I de seneste måneder er mange af disse løgne blevet oprullet også i den officielle presse. Saddams 'masseødelæggelsesvåben' eksisterede ikke. Irak havde ikke købt uran til atomvåben i Niger. Der var ingen forbindelse til Al Qaeda. De to britiske efterretningsrapporter og den amerikanske udenrigsminister Powells krigstale i FN er afsløret som baseret på fusk og fordrejninger.

Både Bush, Blair og den australske premierminister Howard er under voldsomme angreb for at føre landene i krig på løgn. Howard har måttet indrømme, at nogle af hans argumenter for krigen har vist sig ikke at holde. Som Bush og Blair lægger han imidlertid skylden over på efterretningstjenesterne.

Det var et snævert folketingsflertal af Venstre, Konservative og Pia Kjærsgård-folk, der sendte Danmark i krig – og beslutningen blev behandlet som en rutinesag. Der blev indgået en parlamentarisk clearingaftale, og resultatet var, at Danmark blev krigsførende med 61 folketingsmedlemmer, som stemte for.

I befolkningen forholdt det sig anderledes. Umiddelbart før beslutningen viste en Gallup-undersøgelse, at

42 pct. støttede, mens 54 pct. var imod dansk krigsdeltagelse (spørgsmålet lød: *Går du ind for, eller er du imod, at Danmark deltager aktivt med soldater og materiel i krigen?*). Dette var efter en langvarig og massiv løgnekampagne om de irakiske masseødelæggelsesvåben. Endnu et par måneder før denne måling var støtten i den danske befolkning til USA's planlagte krig uden FN-mandat nede på under ti pct.

Løgnene afsløret inden krigen

Hvad der nu 'glemmes' både af den officielle presse (som stort set overalt var *for* krigen) og af de fleste parlamentarikere i de krigsførende lande (hvor der var parlamentariske flertal), var, at der blev sat alvorlige spørgsmålstegn ved samtlige påstande fra Bush, Powell, Blair og de lokale ekkoer allerede før krigen. Det danske folketing var fuldt informeret om, at Saddam Hussein ikke besad en masseødelæggelseskapacitet. Både en Scott Ritter og en Hans von Sponeck havde aflagt deres vidnesbyrd for Udenrigspolitisk Nævn og Forsvarsudvalget. En tilintetgørende kritik af den sidste britiske rapport, der var skrevet af fra internettet, blev også forelagt.

FN's våbeninspektører med Hans Blix i spidsen bad om mere tid til at

gennemføre deres undersøgelser – men havde intet fundet, der viste, at Irak besad de påståede masseødelæggelsesvåben.

Folketinget var altså fuldt informeret om kritikken fra krigsmodstanderne. Alligevel valgte regeringen og dens krigsliderlige støtteparti at sende Danmark ud i en ulovlig krig.

Regeringens begrundelser var de samme som partnerne i krigskoalitionens. Danmark bidrog ikke med hemmeligt efterretningsmateriale, som blev anført som argument. Fogh og Per Stig Møller "nøjedes" med at ekkoe Det Hvide Hus og Downing Street – hvad de selvfølgelig benægter.

Bushs nye løgn: Krigen slut

Den 1. maj erklærede George W. Bush krigen for afsluttet. Efterfølgende stemte FN's sikkerhedsråd for at blåstemple den fortsatte besættelse.

Den 15. maj rørte folketinget igen på sig. Man besluttede at sende flere kampsoldater til Irak:

"Folketinget meddeler sit samtykke til, at danske militære styrker stilles til rådighed for en multinational sikringsstyrke i Irak," hed det i en folketingsbeslutning.

Den blev denne gang vedtaget med 89 stemmer (V, S, DF, KF og KRF) mod 15 (SF, RV og EL). Socialdemo-

kraterne og Kristeligt Folkeparti tilsluttede sig besættelsen. Socialdemokratiet var glad for, at både FN og EU fik lov til at spille en rolle i Irak – i al fald på det formelle plan.

Siden da er det blevet lysende klart, at Bush løj igen, da han erklærede krigen for slut. Det irakiske folk fortsætter kampen mod krigskoalitionen, og USA erklærer nu, at det vil holde landet besat i årevis.

Man må stille spørgsmålet: *Hvad var egentlig grundlaget for folketingsbeslutningen den 15. maj om at deltage i besættelsen af Irak med hundredvis af danske tropper, udstyret til at kunne kæmpe under alle forhold?*

Udrustningen omfattede sneplove til polaregne og ubrugelige senge fra Jysk Sengetøjslager. Besættelsestropperne afløste Olfert Fischer, der flygtede fra fredelige demonstranter til krigen, samt ubåden Sælen, der vendte hjem fra ørkenkrigen i bugen på et fragtskib.

Mandatet var: fortsat krig, fortsat besættelse, fortsat støtte til USA's plan for at påtvinge Irak et lakajregime og amerikansk 'orden'.

Bush, Blair og Howard befinder sig alle i parlamentariske vanskeligheder. Den 'demokratiske' opposition i USA, som stemte for krigen, lader nu, som om den blev bedraget af Bush og efterretningstjenesterne.

Den ser, at Irak er ved at udvikle sig til et hængedynd for USA, og vil nu fordele byrder og militære tab ved at få en bredere koalition til at tage ansvaret for den fortsatte besættelse af Irak.

Det betyder, at soldater fra flere lande som i Afghanistan skal inddrages i det beskidte spil. Spanien og Japan stiller allerede op. Og de danske socialdemokrater har vist sig mere end villige til at hoppe med ud i dyndet, som de demonstrerede det den 15. maj. I dag står ikke bare tre partier, men fem – socialdemokraterne indbefattet – bag den fortsatte danske krigsdeltagelse.

Krigsbegrundelser dengang og nu

Både Fogh og Møller begrundede ved krigsstarten deres deltagelse med Saddams ikke-eksisterende masseødelæggelsesvåben. Ved folketingets afslutningsdebat den 3. juni (da ingen masseødelæggelsesvåben var fundet, men

Irakisk dreng kaster sten mod brændende amerikansk køretøj - Bagdad

statsministeren stadig var fortrøstningsfuld om, at de ville blive det) sagde Anders Fogh:

“Regeringen valgte at støtte den væbnede aktion i Irak:

· fordi Saddam Husseins tyranniske regime i mere end 12 år havde ignoreret det internationale samfunds krav om afrustning,

· fordi Saddam Husseins regime åbenlyst ikke levede op til det internationale samfunds krav om aktivt og ubetinget samarbejde,

· fordi Saddam Husseins regime havde klare forbindelser til terrorister,

· fordi Saddam Husseins regime var en trussel mod fred og stabilitet i regionen,

· fordi det var for farligt blot at lade stå til – det ville sende et helt forkert signal til denne verdens tyranner om manglende konsekvens.”

Foghs fire første begrundelser den 3. juni er afsløret som løgne. Den sidste er åbenlyst kriminel. Det er den samme begrundelse, Tony Blair i dag forsøger at sælge som hovedbegrundelsen for krigen – efter at den med masseødelæggelsesvåbnene ikke længere duer.

Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten har selvfølgelig krævet en “uafhængig undersøgelse” af beslutningsgrundlaget for den danske deltagelse i Irak-krigen. Regeringen og Dansk Folkeparti har blankt afvist det – trods sta-

dig nye afsløringer af løgne og uholdbar argumentation fra alle krigskoalitionens ledere. De skal ikke kigges efter i sømmene.

I Danmark som i de øvrige krigsførende lande søger den parlamentariske opposition at udnytte afsløringerne af løgnene fra ministre og efterretningstjenester.

Der er et stort moment af hykleri hos oppositionen.

Det mest forrykte ved den nuværende sommerdebat har været, at ingen kræver de danske tropper hjem fra en ulovlig krig og besættelse, hele vejen igennem bygget på løgne.

Troppernes øjeblikkelige hjemsendelse må være hovedkravet nu.

Ansvaret for den ulovlige krig vil i sidste ende blive placeret på rette sted.

De danske soldater blev ikke sendt af sted for verdensfredens skyld eller for at forsvare dansk sikkerhed, men for helt andre interesser. De omfatter ikke mindst A.P. Møllers profitable interesser i krig og olie. Og de omfatter alment imperialistiske interesser – nøgne og brutale.

Soldaterne er der af samme grunde endnu.

Men krigen og besættelsen er og bliver ulovlig, i strid med FN's charter.

En krigsforbrydelse i sig selv, en aggressionskrig – den største forbrydelse mod menneskeheden, som kendes.

Per Stig Møller: Kodyl løgnhals og krigsforbryder

Den danske regering er langt om længe blevet sat under pres i forbindelse med dens begrundelser for at deltage i den folkeretsstridige krig mod Irak.

Per Stig Møller - blodig krigsforbryder og kodyl løgnhals

Regeringens hovedbegrundelse for krigen, var at Irak besad masseødelæggelsesvåben og udgjorde en trussel mod den regionale stabilitet og mod verdensfreden. Det var en grundlæggende løgn:

- Danmark er deltager i den koalition af lande, der har iværksat en militær aktion med det formål at afvæbne Irak med militær magt, sagde Per Stig Møller f.eks. i folketinget den 14. maj.

Krigskoalitionen skulle ifølge udenrigsministeren 'anvende alle nødvendige midler til at fjerne Iraks masseødelæggelsesvåben og dermed genoprette den internationale fred og sikkerhed i regionen'.

Der er som bekendt ikke fundet masseødelæggelsesvåben i Irak. Det har sat hele krigskoalitionen under pres. Den ene faktuelle løgn efter den anden om de påståede irakiske masseødelæggelsesvåben bliver afsløret.

Den danske regering søger at forhindre en kritisk eksamination af dens begrundelser for krigsdeltagelsen – og dermed også for den fortsatte besættelse af Irak (eller rettere: i forsøget på at nedkæmpe den irakiske modstand mod krigskoalitionen og besættelsesmagten). Den afviser blankt en 'uafhængig undersøgelse', og udenrigsministeren – regeringens hovedtalsmand for krigspolitikken – forsøger fortvivlet at finde bortforklaringer og omskrive dens begrundelser for krig og besættelse, efterhånden som de er afsløret som forkerte og løgnagtige.

Det har ført regeringen og udenrigsministeren ud i en direkte konfrontation med Hans Blix, den afgæede chef for

FN's våbeninspektører, som erklærer, at den danske regering misbrugte hans rapporter til FN's Sikkerhedsråd op til krigen.

Møller giver Blix "skylden" for dansk krigsdeltagelse

I forbindelse med, at kravet om en undersøgelse af regeringens krigsbegrundelser er blevet rejst, fandt den litterært foretagsomme udenrigsminister på, at Blix var afgørende for dens stillingtagen.

DR Nyheder meddelte den 13. juli følgende:

Der er ingen grund til at sætte en uafhængig undersøgelse i gang af grundlaget for Folketingets beslutning om dansk deltagelse i Irak-krigen. Det mener udenrigsminister Per Stig Møller som en reaktion på Socialdemokratiets ønske om en undersøgelse.

- Enhver kan se, hvad beslutningsgrundlaget var; referaterne af Folketingets debat om sagen er offentligt tilgængelige, sagde Per Stig Møller.

Ifølge DR understregede Per Stig Møller, at den danske regerings grundlag var rapporter fra Hans Blix:

- Vi har i høj grad henvist til den usikkerhed, som Blix markerede i forbindelse med sine redegørelser i januar og i februar måned, sagde Per Stig Møller.

Over for Reuters erklærede udenrigsministeren den 14. juli:

- Beslutningen om at afvæbne Irak var ikke baseret på informationer fra CIA, men på baggrund af rapporter fra den tidligere chef for FN's våbeninspektører Hans Blix. Alle informationer er blevet fremlagt i Folketinget.

Det fik Hans Blix til at reagere: Den danske regering overfortolkede, ligesom USA og Storbritannien, rapporterne fra FN's våbeninspektører op til krigen mod Irak, sagde han til Politiken den 14. juli. Han kritiserer her den sammenhæng, som udenrigsminister Per Stig Møller har brugt hans rapporter i over for Folketinget op til beslutningen om at sende danske soldater i krig

Amerikanske soldater kropsvisiterer irakiske bilister nord for Bagdad

mod Irak.

Den 20. marts i år (den dag krigen startede) forklarede Per Stig Møller i et skriftligt svar til Folketinget, at Hans Blix i sine rapporter til FN's Sikkerhedsråd havde slået fast, "*at der stadig mangler regnskab for betydelige mængder kemiske og biologiske våbenemner*".

Til Politiken sagde Hans Blix:

- Det går ikke. Når ministeren siger, at Irak ikke kan redegøre for våbnene, er min vurdering, at det ikke er det samme som at sige, at de eksisterer. Det betyder blot, at der ingen forklaring er. I en af mine taler har jeg udtrykkeligt sagt, at man ikke må springe til den konklusion, at noget, der ikke er redgjort for, eksisterer. Måske gør det, måske gør det ikke.

Jeres udenrigsminister foretager det samme spring, som andre har gjort – Storbritannien og USA. De har sagt, at fordi der ikke er redgjort for våbnene, så eksisterer de. Men sådan er det ikke. Måske eksisterer de, måske ikke.

Blix understreger, at han netop pointerede dette meget kraftigt over for FN's Sikkerhedsråd allerede 14. februar, mere end en måned inden Per Stig Møller kom med sit svar til Folketinget.

Modsatte konklusioner

Men Per Stig Møllers misbrug af Hans Blix var endnu mere omfattende end denne 'overfortolkning', som den svenske diplomat kalder det.

Under folketingsdebatten 19. marts, ved førstebehandlingen af beslutningsforslaget om dansk krigsdeltagelse, erklærede den nuværende udenrigsminister bl.a.:

Irakere ved et ødelagt amerikansk militærkøretøj i Bagdad

- Der er ikke noget som helst, der tyder på, at Saddam Hussein har fremlagt sine kemiske og bakteriologiske våben. Det skriver Hans Blix også. Der er heller ikke noget, der tyder på, at han har tilfældt samtaler med videnskabsmænd, og der er ikke mig bekendt én samtale med en videnskabsmand i udlandet, som man har anmodet om.

Det er klart på baggrund af Blix' rapporter, at han selvfølgelig altid kan bruge mere tid, men det er Sikkerhedsrådets afgørelse, og der er i øvrigt ikke blevet samarbejdet, som der skulle.

Men Hans Blix' konklusion var jo netop, at det ikke var bevist, at Irak besad masseødelæggelsesvåben, og derfor skulle våbeninspektørerne have mere tid i stedet for at starte en krig.

Per Stig Møller går bevidst uden om den konklusion og henviser i folketinget til, at det er Sikkerhedsrådets afgørelse.

Men Sikkerhedsrådet drog aldrig den

konklusion, at der skulle indledes en krig. Det traf aldrig nogen afgørelse. Krigen blev tværtimod startet af USA, UK, Australien og Danmark uden om Sikkerhedsrådet.

Direkte løgn om Blix i Folketinget

Under folketingsdebatten 21. marts gav Per Stig Møller sig til direkte at lyve om Blix, da han sagde:

- ...problemet er Saddam Hussein, Saddams Husseins overtrædelse af alle sikkerhedsrådsresolutionerne, faren for, at hans regime udvikler våben, som er destruktive, myrdende i massevis i omgivelserne og længere og længere væk, som hans missilteknologi efterhånden gør det muligt. Han har skjult de masseødelæggelsesvåben. Hans Blix bekræftede i morges fjernsynet, at han har dem.

Krigen var i gang den 21. marts. Danmark var med. Olfert Fischer og soldaterne var allerede i krig. Man manglede 'bare' folketingsbeslutningen. Den kom nogle timer senere, da 61 folketingsmedlemmer fra V, K og DF stemte ja. Det var blot en formalisering af noget, som allerede var besluttet og sat i værk af regeringen.

Hans Blix havde derimod på intet tidspunkt, hverken i sine rapporter eller på tv bekræftet, at Saddam Hussein besad masseødelæggelsesvåben. Udenrigsministerens udsagn kan kaldes 'overfortolkning'. Det kan kaldes 'misbrug'. Det kan også kaldes løgn på løgn

Amerikansk soldat truer studerende ved Bagdads Universitet med pistol

for at fuppe Danmark og danskerne med i en ulovlig aggressionskrig.

Efter et hasteindkaldt møde i Udenrigspolitisk Nævn måtte udenrigsministeren 'beklage'.

Per Stig Møller og Sikkerhedsrådet

Regeringen og Per Stig Møller fortalte inden krigen, at Danmark ville følge FN og FN's Sikkerhedsråd. Da det kom til stykket, fulgte man USA og UK.

Udenrigsministeren har også her en stor aktie i løgnene og bedrageriet over for det danske folk.

Den 5. februar tog han f.eks. ordet i folketinget for at besvare et spørgsmål fra SF'eren Villy Søvndal.

Per Stig Møller sagde:

- Spørgsmålet, som er stillet til mig, er: Vil udenrigsministeren redegøre for, om den danske regering vil sende danske soldater til Irak, og om dette er årsagen til, at danske soldater er blevet miltbrandvaccineret – uanset et manglende FN-mandat? Det er det spørgsmål, hr. Villy Søvndal har fremsendt. Derfor synes jeg, da offentligheden jo er bekendt med det spørgsmål, at offentligheden også skal have svaret.

Som jeg tidligere har redegjort for, er det regeringens uændrede holdning, at dansk deltagelse i en eventuel militæraktion mod Irak forudsætter, at aktionen er forankret i FN. Med hensyn til vaccinationsprogrammet kan jeg henvise til de oplysninger, forsvarsministeren tidligere har givet. Kernen er, at det tager op til 6 uger, før vaccinerne får virkning, og det er derfor nødvendigt at gennemføre dem i god tid. Vaccinationerne indebærer naturligvis ikke nogen beslutning om udsendelse af soldater. Der er her blot tale om at holde muligheden åben, for ventede man, indtil Sikkerhedsrådet kalder på os, måtte man sige: Ja, det er godt nok med jeres Sikkerhedsråd, men det varer 6 uger, før vi kan stå der. Og vi kan i øvrigt ikke stå der uden en folketingsvedtagelse.

Sikkerhedsrådet kaldte aldrig – men 6 uger senere var danske soldater i krig.

Men den 5. februar var der altså ingen ende på Per Stig Møllers respekt for Sikkerhedsrådet (som han dengang forventede enedes om en ny amerikansk krigsresolution):

- En ordentlig støtte til Sikkerhedsrå-

Amerikanske soldater undersøger vraket af et amerikansk militærkøretøj

det er jo at sige: Det er jer, der skal træffe beslutningen, det er det, I er valgt til, og vi er indstillet på af hensyn til den internationale orden at følge op, så vidt vi kan, fysisk og økonomisk, på de opgaver, Sikkerhedsrådet beder os om at udføre. Vi er jo også meget med i FN's opgavevaretagelse både militært og humanitært. Så jeg synes ærlig talt, at det er meget klart, at det er Sikkerhedsrådet, der afgør, om (Resolution) 1441 er nok. Det er det, der menes med "forankret i FN".

Men Sikkerhedsrådet afgjorde aldrig, at Resolution 1441 'var nok'. Det vedtog heller ikke en ny resolution. Krigen blev startet uden FN-mandat og uden om Sikkerhedsrådet.

Per Stig Møller og regeringen løj, så det drev, da han den 5. februar påstod, at Danmark ville følge Sikkerhedsrådet og var parat, når det kaldte. FN og Sikkerhedsrådet blev erstattet med Bush og Blair, og Hans Blix' anmodning om mere tid til våbeninspektioner blev ikke afgjort i Sikkerhedsrådet, men forkastet ensidigt af USA, UK, Australien og Danmark, da de indledte en kriminel krig.

Utroværdig regering - utroværdig minister

Per Stig Møller har løjet fra første færd og frem til i dag. Han har løjet om masseødelæggelsesvåbnene, han har løjet om FN, han har løjet om Blix. Han har senere dækket over gamle løgne med nye: at regeringen ikke brugte masseø-

delæggelsesvåben som hovedargument for krigen. At det var Blix, der var afgørende for at drive Danmark i krig ...

Listen bliver længere og længere.

Det ligner vaneforbrydelse: Hver gang udenrigsministeren bliver grebet i en løgn, svarer han med en ny. Det er klart, at regeringen og udenrigsministeren nødtigt udsætter sig for en undersøgelse af, hvad de har sagt og gjort, og hvordan de har fået sendt Danmark i krig, gjort landet til en besættelsesmagt, og nu har fået boret sig fast i det irakiske hængedynd.

To tredjedele af briterne mener, at Tony Blair ikke fortalte sandheden, da han sendte UK i krig. Amerikanerne tror heller ikke på Bush. Det er 100 pct. sikkert, at den danske regering og udenrigsminister Per Stig Møller lyver igen og igen.

Et spørgsmål står tilbage:

Hvis den danske regerings krigsbeslutning ikke baserede sig på (forkerte og manipulerede) oplysninger fra CIA eller andre efterretningstjenester (som den danske), hvad udenrigsministeren nu påstår, og den som påvist heller ikke baserede sig på Hans Blix (hvad ministeren forsøger at fremture med, i strid med sandheden), *hvad baserede den sig så på?*

Svaret er: *på løgn efter løgn.*

Krigen og besættelsen af Irak er kriminel. En undersøgelse af argumenterne for krigen er ikke nok. Regeringen og Per Stig Møller er værre end kodyle løgnere. De er krigsforbrydere.

Sommertid betyder **Den tid du bruger på at forny din viden**

Indtryk fra APKs sommerlejr 2003 ved Franz

Der er ikke nemt at give indtryk videre fra dette år. Stemningen fra de første års sommerlejre, med ukuelighed og kammeratskab, er til stadighed blevet suppleret med den smittende ungdommelige optimisme fra den fortsat større ungdomslejr, men det særlige år, der er gået, har givet lejrens deltagere det særegne glimt af viden. Verden er under dramatisk forandring, og i den kamp, der er startet, står vi på den rigtige side - den side der vil vinde det afgørende slag.

Den dansk-amerikanske Journalist Ron Ridenour (fredsaktivist mm.), slog tonen an til en weekend, der var af usædvanlig høj international standard. Hans foredrag om amerikansk imperialismisme vævet sammen af hans meget personlige og engagerede fortælleevne rammer det, der optager os alle: Hvordan skal man bekæmpe imperialismen. Få timer efter står den unge Maria Graversen og fortæller hendes beretning

Fredsaktivisten Ron Ridenour

fra dette forår som Palæstina-fredsvagt. Hun ejer den sjældne evne roligt at genfortælle utallige verbale konfrontationer med israelske soldater, som om hun havde set det på sikker afstand, med tid og ro til at huske alle detaljer - varmen, de ophidsede stemmer, lugtene. Hun gør besættelsen, dagliglivet og kampen

for overlevelse tydeligere end nogen film. Bare at genkalde sig hendes beretning nu gør mig så oprørt, at jeg ryster.

Hvad der har været savnet i Danmark, blandt danskerne, har været diskussionen af situationen i Mellemøsten i sin sammenhæng. En lang imperialistisk tradition kaldet "divide and conquer" er også gældende politik hos nogle venstrekræfter, der med mere eller mindre held har forsøgt at sætte sig på solidaritetsarbejdet. Omar Dhahir, som er irakisk flygtning, universitetslærer, bosiddende i Odense, og Naser Alsehli, palæstinensisk flygtning, journalist, bosiddende i Århus, drøfter situationen i Mellemøsten, som den er i sin kompleksitet i dag, og hvad det betyder for fremtiden. Denne formiddag kunne have været resten af ugen. De overvejelser, frygt og drømme, som denne diskussion mellem to verdensmænd, i ordets egentlige betydning, inddrog sommerlejren i, åbnede døren på klem til den rigdom af menneskelige ressourcer og intellektuel formåen, som denne del af verden ejer. En befrielse i disse mørke tider i Danmark, hvor de stereotype ariske tendenser breder sig fra folketinget.

Fredsbevægelsen og dens danske udløbere er naturligt dette års smukkeste og mest livsbekræftende begivenhed. Maleraktionen var i denne sammenhæng et lille bidrag, men voksede gennem krigen til at blive et selvstændigt højdepunkt. Da de to aktivister endelig kom for retten, var krigen længe slut, og de medvirkede til at danne en ramme for de dele af fredsbevægelsen, der ønsker at forsætte kampen mod besættelsen. Sommerlejrens første weekend blev gennem maleraktivisternes historie, naturligt ført over i de kommende opgaver i kampen mod det danske folketings beslutning om at medvirke til besættelsen af Irak. I sommerlejren mødesal kunne man se det seneste udslag af dette, et banner med påskriften "Not in Our Name" var medbragt direkte fra Rebild, hvor Udenrigsminister Møller var blevet afbrudt i talen om Danmark, der står last og brast med USA.

*Naser Alsehli (tv), palæstinensisk journalist
og Omar Dhahir, irakisk flygtning og universitetslærer i Danmark.*

*Palæstina fredsvagten
Maria Graversen*

Selvom antiimperialisme og fredsbevægelse er de vigtigste politiske spørgsmål, og alle andre politiske områder må indrette sig efter denne dagsorden, blev der også tid til at behandle mange særlige spørgsmål: fra flygtninge og indvandrere og arbejderbevægelsens rolle og ansvar til den kommunistiske bevægelse og ungdommens kampe.

Her kan jeg til sidst måske fremhæve et element fra debatten *"Opvarmning til folkeafstemning"*. Et nyt land har overtaget EU-formandskabet, og som det ser ud med udkastet til den nye forfatningstraktat, er det et af de sidste. Fra engang i 2005 vil "formandsland" være udskiftet med en præsident, og hans kontor vil være fast placeret i Bruxelles. Tue Sylvest, suppleant til Folkebevægelsen mod EUs forretningsudvalg, gav et foruroligende indblik i de tanker, som Folkebevægelsen har gjort sig. *"Det er en generel holdning, at den folkeafstemning er vundet på forkant"*, sagde han bl.a. Intet kan være mere forkert. Diskussionen af forfatningstraktaten og den kommende folkeafstemning viste, at EU-modstanden trænger til en meget seriøs debat om taktik.

Gennem en hel uge blev der lyttet og leget, diskuteret og dramatiseret. Gensyn og gamle venner, nye og unge kammerater. Jeg kan ikke få det hele med: du må selv komme med til næste år og se og fornemme det selv. Til da: Fortsæt kampen - bekæmp imperialismen!

Fejlen der ikke kan rettes

Venstrefløjen og dens meritter er et oplagt mål for den toneangivende reaktion. Men debatten i Weekend Avisen om venstrefløjen i 60erne – 80ernes Danmark har den svaghed, at der ikke tages udgangspunkt i virkelighed. Hverken DKP, SF, VS eller KAP (som er avisens særlige mål) var i perioden revolutionære, de var højst et dansk udtryk for internationale strømninger i arbejderbevægelsen – strømninger der alle havde fredelig overgang til socialisme på arbejdsprogrammet, dvs. i praksis: reformer og socialdemokratisme, uanset hvad de har skrevet i diverse pamfletter og sagt på diverse møder. Alle fraserne om socialisme tjente det formål at vinde tilhængere, at indgive illusionen at de havde løftet fanen hvor andre havde fejlet. Selv Socialdemokratiet gik i den omtalte periode ind for socialisme i deres program, men i praksis var og er det jo ikke revolutionært. Praksis er arbejderpartiers vigtigste kendetegn - og det kan man måske ikke bebrejde borgerlige historikere, at de ikke har sat sig ind i.

Kendsgerningen er at verden er delt mellem rige og fattige – mellem dem der ejer og det store flertal der intet ejer. Denne mekanisme er et udtryk for kapitalisme - selvkært vil selve kapitalismen uophørligt også afføde mennesker, der ønsker et andet system. Selv i det lille Danmark vil der kronisk blive produceret mennesker, der får den tanke at (verdens)samfundets goder kunne fordeles ligeligt. Denne tid med global økonomisk krise og fattigdom, krig og militarisme er ikke noget nyt og forbigående fænomen, men en tilbagevendende kronisk fejl ved kapitalismen, som objektivt skærper modsætningen mellem rige og fattige. Mellem dem

der har fordel af kapitalisme og dem der ikke har.

Fra midten af 1800-tallet og til nu er erfaringerne med social revolution mangfoldige, erfaringerne med overgang til socialismen som system er næsten ligeså talrige. (Erfaringer med egentlig socialistisk økonomi er derimod begrænset til en kort periode - i Sovjetunionen før 2. Verdenskrig og igen en kort periode efter krigen, frem til kontrarevolutionen i Albanien).

Da man erfaringsmæssigt, med en vis rimelighed, kan antage at historien gentager sig (indtil et fuldstændigt irreversibelt omslag er gennemført), da vil et blik på historien være nok til at forudsige nye forsøg på omvæltninger, nationalt, regionalt og i sidste ende globalt. Ungdommen og arbejderklassen vil objektivt søge mod en fremtid uden kapitalisme.

Ved at udpege de omtalte dele af den danske venstrefløj som revolutionære giver Weekendavisen faktisk ellers halvdøde venstrefløjstrømninger legitimitet. Partier der, uanset at de hævder at repræsenterer befolkningens gode, solidariske og fredelige intentioner og drømme om et andet samfund, i praksis arbejder for socialdemokratisme dvs.: bevarelsen af kapitalismen.

Det engagement, der bliver udfoldet tyder dog på at der er dybere motiver bag ved angrebet på den såkaldte venstrefløj, og der tegner sig et bagvedliggende ønske om at udrense alle de mere humanistisk indstillede kræfter – en "intern" borgerlig magtkamp, hvor reaktionen i sit storhedsvanvid likviderer alle de flinke mænd og kvinder, der ikke er brug for i dag til at styre butikken.

Særtog til Frihed

FOLKEOPTOG FOR RETTEN TIL FORSKELLIGHED

København lørdag den 30. august 2003

Regeringen ønsker at normalisere Christiania. Dette betyder reelt en lukning af et område, der i 32 år har fungeret som et socialt og kulturelt eksperiment for både de, der ønskede at eksperimentere og de, der ønskede at se på. Christiania har formået at skabe, dyrke og fastholde et alternativ til et stresset og hektisk samfund. Et socialt eksperiment i smukke omgivelser, med selvforvaltning og et demokrati baseret på dialog, frem for afstemning. Grundstenen er den enkeltes frihed - under ansvar for fællesskabet.

Christiania er en kulturel smeltedigel, som samtidig er en forudsætning for udvikling af den brede kultur. Det er igennem det søgende menneske, at al fremskridt skal findes. Derfor handler Christianias kamp for overlevelse ikke blot om retten til en gammel kaserne, men om retten til social og kulturel frihed. Retten til forskellighed, retten til ikke at være normaliseret.

Det gælder ikke alene om at bevare Fristaden, men om at vise sin modstand over for alle de indgreb, der gøres i vores personlige frihed i øjeblikket.

Danmark er et lille land, som er kendt for sit frisind, sin kreativitet, individualisme og tolerance. Disse dyder er tilsyneladende ved at forsvinde.

**Lørdag den 30. august 2003
siger vi derfor:**

**NEJ til normalisering og ensretning
- JA til frihed og forskellighed**

Din deltagelse er yderst vigtig, så kom og vær med til at vise Danmark, Europa og resten af verden, at frihed ikke kun er en drøm, men en grundlæggende retlighed.

Lørdag den 30. august 2003, er der indsat særtog med opsamling i Ålborg, Århus, Vejle, Fredericia og Odense. Desuden er der afgang fra ca. 45 danske byer med bus. Alle tog og busser ankommer til København inden for 45 minutter. Billetter kan købes på BilletNet. Se www.christiania.org.

Folkeoptoget starter kl. 12.00 på Carl Madsens Plads, Christiania. Optoget mødes med de tilrejsende landsvenner på Rådhuspladsen kl. 14.00, hvor der vil være taler, musik, gøgl m.m. -

Kl. 16.00 går turen derefter over Christiansborg, hvor vi giver de danske politikere et par "borgerlige" ord med på vejen. Folkeoptoget ender på Christiania ved 18-tiden i et rent Kulturorgie. Der er hele vejen lagt op til et program med en masse musik, teater, taler og kunstneriske happenings med kendte og ukendte kunstnere og andre, der vil bidrage til det mangfoldige billede.

Vi anmoder alle om at betale et frivilligt bidrag på 100 kr. til arrangementet - enten via BilletNet - eller på selve dagen i de dertil indrettede boder. Af beløbet går 25 kr. direkte til SOS-Børnebyerne. Hvis støttebidraget betales via Billet-net, kan billetten på dagen byttes til 1 LØN - Christianias egen mønt - til en værdi af 50 kr., der kan anvendes overalt på Christiania. Alle kunstnere optræder gratis i solidaritet med sagen.

Arrangementet er opstået på baggrund af et initiativ fra kulturstedet FEDTEBRØD i Ålborg, der, udover at stille med ca. 100 frivillige, også hjælper med koordinationen af transporten til København. Vi mangler dog stadig folk, som vil hjælpe med til at afvikle dagen eller blot sprede det gode budskab. Har du lyst til at give en hjælpende hånd eller fod, så send blot en mail til:

folkeoptog@christiania.org - mrk. "en hjælpende hånd".

Med kærlig hilsen
**Initiativgruppen bag
Særtog til Frihed**

Jørgen Poulsen

1950 – 2003

"Røde Jørgen" - vores kammerat og medkæmper siden hans tidligste ungdom – er uventet død.

Et varmt menneske, en klar revolutionær stemme fra arbejderklassens dybe lag, er ikke mere.

Vores medfølelse følger sønnerne Lars og Henrik.

Æret være hans minde!

**Arbejderpartiet Kommunisterne
Centralkomiteen**

26. juli 2003

Brev til Kommunistisk Politik

Kære Kammerater,
Jeg vil gerne - også på vegne af Charlotte - sende en tak og en påskønnelse for vores oplevelser med mange af jer på sommerlejren. Det var politisk spændende og produktivt, og desuden kærligt. I opfører jer ikke, som man (jeg) oftest forventer af "Stalinister", du ved, dem med tykke øjenbryn, krogede øjne, studse svar, intimiderende stands ... Nej, I er engagerende, vellæste, dygtige til at argumentere. Kort sagt, jeg var imponeret.

Der er mere, det forener os end der skiller os ad, især om hvad vi gør og skal gøre i dag imod vores fælles fjender og i solidaritet med os selv og vores brødre og søstre, med vores klasse. I sætter verber og handlinger forrest, og det er altid det vigtigste for revolutionære. Vores forskellige syn på statssocialismens fortid og teoretiske spørgsmål kan altid diskuteres, mens vi kæmper.

Og her vil jeg gerne minde om nogle af de taktikker/aktioner vi snakkede om. For det meste var vi enige. Hvor vi ikke var det, var det et spørgsmål om resourcer, om hvad der er muligt.

Jeg refererer først til Klaus Riis' analyse af KPIDs 'Otte kommunistiske principper', i KP juni. Jeg kan ikke nok understrege det vigtige i synspunktet om "antimonopolitisk kamp og demokrati" og "aktionsenhedens metode."

Klaus' citat fra Carl Madsens udtalelse i 1975 (DKPs programdebat) viser en mere dialektisk, mere fleksibel og duelig måde at tænke og handle på, lige som når Klaus refererer til aktionsmetode: "Enhver metode bæres af et for-

mål og er ikke et formål i sig selv," og aktionsenhedens metode er "blot én metode i det revolutionære arsenal."

De enkle/simple kommentarer er kernen i, hvad skal gøres. For eksempel med Lars og Rune og blodige hænder; med Ulla Røder og sabotage; med guerillaerne i Colombia/Filippinerne, og måske en dag i USA og for den gangs skyld i Danmark. Møller-Mærsk overgiver ikke nøglen til Christiansborg til os, bare fordi vi kunne have et flertal af stemmer.

Ud fra dette vil jeg nævne nogle muligheder for i dag:

1) Forstærke og udvide folkets alternative fora til de borgerliges. Eksempler for i dag kunne være:

a) En national og international folkets domstol mod krigsforbryderne Bush, Blair, Rasmussen, Aznar og den australske Howard. Vi kunne holde høringer tæt på domstoles rettingang. Vi kunne indkalder vidner fra Irak og Afghanistan, fra Palæstina, fra Filippinerne, Colombia, og måske Cuba. Vi kunne samle eksperter og kendte kultur/politiske folk som nævninge og dommere.

b) Vi kunne gøre noget lignende overfor de trælbandne torturerede fanger i Guantanamo.

c) Vi kunne gøre noget lignende overfor skueprocessen mod Ulla Røder, hvor myndighederne ikke vil lade hende forsvare sig selv.

d) Vi kunne gøre noget lignende overfor de fem cubanere, der er fængslet på livstid i USA for at for-

svare deres land imod terroristerne i Miami og Langley.

2) Vi kunne forberede os på at sende os selv og mange andre til Cuba (og andre lande) som menneskeskjolde, når USA og konsorter optrapper deres krigsmaskiner.

3) Vi kunne begynde en kampagne for at boykotte USA, især Coca Cola som førende eksempel på dens imperialisme og the *American Dream*. Vi kunne male ordet her og der, distribuere badges, klistermærker, og bære T-shirts, lige som vi gør mod Israel - og udvide når vi kan.

4) Vi kunne lave kulturstykker (radio, drama, teaterstykker, noveller, digte) om den absurde, orwellske retssag og hetz mod Lars/Rune.

Ron Ridenour

20. juli 2003

OKTOBER BOGBUTIK

København

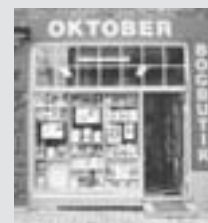
Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Fredag kl. 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

At varme og fugt

giver grobund for nye væksttyper,
fandt gartner Petersen ud af, - thi
i årevis havde han plantet og plejet
en afart med stort udkomme, - lydende navnet kapitalismus.

Denne kunne ikke klare vejrforholdene,
og gartneren opdagede en anden og stærk plante
var ved at suge kraften ud af kapitalismus.

- Dennes navn, - Socialismus.

Angreb på satserne i støbeskeen

VK-regeringen er løbet hurtigere fra deres løfter, end en hest kan rende. En slidt kliche, men sand. Det gælder løfter afgivet før, under og efter regeringens tiltrædelse. Mange af deres beslutninger er gennemført i Folketinget med den mindst mulige margen ved hjælp af Dansk Folkeparti.

Masser af love er regnet ned over danske lønmodtagere, heriblandt den forhadte deltidslov fra sidste forår, men også en arbejdsmarkedsreform kaldet "Flere i arbejde", som Socialdemokratiet gav deres parlamentariske mandaters støtte. "Flere i arbejde" er i virkeligheden en videreførelse af Socialdemokratiets egen reform to år forinden, der anslog, at 100.000 flere skulle bringes i arbejde inden år 2010. VK nedskrev det meget matematisk til 87.000 flere i arbejde i samme periode.

Skattestop og nedskæringer kræver deres tilgange til arbejdsløshedskeen – i tusindvis. Den verdensomspændende økonomiske krise, der allerede har sat sine tydelige spor i Danmark, betales også af det arbejdende folk, blandt andet i form af øget arbejdsløshed.

Det sætter sine tydelige spor i statistikkerne, hvor rekorderne bliver slået hurtigere, end pressen kan følge med. Forårets massefyringer slår rekorder. Arbejdsløsheden er eksploderet. Dagpengemodtagerne stødes på kontanthjælp; på et år er udstødningen vokset med 32 pct. Nedslidningen og antallet af førtidspensionister er vokset med 5.000 i løbet af et kvartal.

Men VK-regeringen har fastholdt en ting: Der skal ikke pilles ved efterløn og satserne på overførselsindkomsterne, endsige dagpengene. *Kommunistisk Politik* har tidligere afdækket, at efterlønsordningen er en konstant torn i øjet på monopolernes EU, og at regeringen er villig til at følge taktstokken fra Bruxelles. I sidste nummer beskrev vi, hvor-

Regeringen og deres økonomiske vismænd gør regning uden vært. Stemningen i den danske arbejderklasse er allerede på kogepunktet. Et indgreb over for efterlønnen og satserne på dagpenge kan være det skub, der for alvor udløser solidariteten og de nødvendige fælles aktioner, som i så lang tid har været påkrævet

Faglig kommentar

dan beskæftigelsesministeren ønskede en "folkelig forankret debat" om efterlønnen. Fagbevægelsens top er positiv.

Nu har regeringen også åbnet en katteløp – på størrelse med en ladeport – for en reducere af satserne for dagpenge. Planen er at iscenesætte et skuespil for folket, der gør, at reducere af satserne bliver "forståelige".

Sceneskiftet er forberedt ved indsættelse af en statist i form af Jan Rose Skaksen, professor i international økonomi ved Handelshøjskolen i København, som af VK er indsat i regeringens økonomiske råd og derfor har retten til at blive tituleret som økonomisk vismand!

Forudsigeligt nok handler det næste indslag om en stigning i de offentlige udgifter, hvilket er en direkte nødvendighed, når den økonomiske politik har fremtvinget titusinder flere i arbejdsløshedskeen.

Drejebogen for den næste scene hører "vores" økonomiske vismand til:

Den nye økonomiske situation tvinger regeringen til at gribe ind – over for efterløn og dagpengesatserne.

På trods af, at en million mennesker i den erhvervsaktive alder befinder sig uden for arbejdsmarkedet, fastholder *vismanden*, at der mangler arbejdskraft. Under devisen om, at det skal kunne betale sig at gå på arbejde, opfordrer han regeringen til – ikke at give mere i løn, men at reducere satserne for de arbejdsløse. Det er en meget kendt – og brugt – hest, der her trækkes ud af stalden.

Drejebogsforfatteren er placeret af regeringen. Det skulle være meget underligt, om ikke de står ved deres egne kort og følger rådgivningen. Vi får se.

Kendsgerningerne er, at de kapitalistiske kriser altid tørres af på det arbejdende folk. Hertil tjener del- og herskpolitikken som et vigtigt redskab. Hvorfor så ikke lade det gå ud over de udstødte. Så er der måske ro på bagsmækken hos de 2,1-2,5 millioner mennesker i arbejde.

Regeringen og deres økonomiske vismænd gør regning uden vært. Stemningen i den danske arbejderklasse er allerede på kogepunktet. Et indgreb over for efterlønnen og satserne på dagpenge kan være det skub, der for alvor udløser solidariteten og de nødvendige fælles aktioner, som i så lang tid har været påkrævet.

Toppen af dansk fagbevægelse har i alt for mange årtier udvist deres respekt for det parlamentariske diktatur, der ikke regner en aftale, et løfte eller en garanti for, hvad det er.

Det kan meget let vise sig, at den brede faglige bevægelse overhaler toppen venstre om.

Det er der næppe andre end fagtoppen, der vil ærgre sig over.